

Bibliotheek Blankenberge
Architectuurgroep Jo Peeters

OPEN OPROEP - 508

OPEN OPROEP - 508

BIBLIOTHEEK BLANKENBERGE

Eerste druk 2004

**Architectuurgroep Jo Peeters
St. Michielskaai 41 - 2000 Antwerpen**

Inhoud

I Context

Ouverture getiteld Het Schriftje	9
Eerste brief aan Soo.....	16
Tussen Kortrijk en Zeebrugge	27
Het huwelijksfeest (De voorbereidingen)	34
Het huwelijksfeest (Ten dans!).....	52
Het huwelijk.....	78
Inmiddels, te Kortrijk.....	81
Tweede brief aan Soo.....	83

II Visie

Hoe Tony geen twee ton kalk verkocht	89
Wonden likken	109
Lof der Autostrade	111
Het trieste levensverhaal van Andreeke Met De Harley Davidson.....	124
Bezit geldt als titel van eigendom.....	142
Soo	157

III Concept

De man die muziek zag (Verhuring van diensten)	163
Vijfde brief aan Soo.....	186
De erfenis	189
De erfgenaam	207
Zesde brief aan Soo	221

IV Plannen

Antwerpen.....	225
Over de ontoereikendheid van het abstracte.....	239
Tweespalt in Tessenderlo.....	246
Zevende en laatste brief aan Soo	256
Het afscheid.....	259
Kommer in Kortrijk	261

V Impressies

BIBLIOTHEEK BLANKENBERGE

Context

Foto's

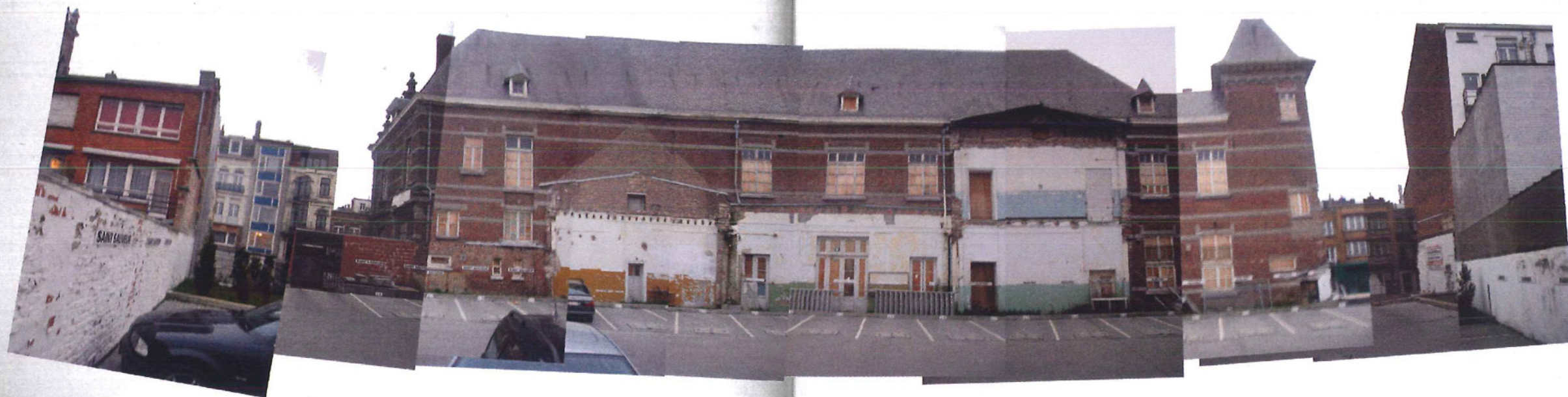
Visie

Concept

Plannen

Impressies

I

BIBLIOTHEEK BLANKENBERGE

Context

Visie

Concept

Plannen

Impressies

II

Renovatie van een voormalig RMS-gebouw tot stedelijke bibliotheek in Blankenberge.

Het statige schoolgebouw is dringend aan een nieuw leven toe. Het gebouw dat al jaren leeg staat heeft heel wat verval gekend. De zijgevels maar voornamelijk de achtergevel zijn door het slopen van vroegere aansluitende bebouwing ernstig beschadigd. Het is dan ook van essentieel belang dat dit gebouw een nieuwe functie krijgt.

Die nieuwe functie werd gevonden doordat de bibliotheek, die zich momenteel in een gebouw van de NMBS gehuisvest is, uit het gehuurde gebouw moet en door het feit dat de bibliotheek ook dringend aan uitbreiding toe is. Door deze twee factoren dient de bibliotheek uit te wijken naar een nieuwe locatie.

Het voormalig schoolgebouw lijkt op het eerste gezicht een perfecte locatie, maar bij nader onderzoek zijn er toch wel een aantal problemen. Enerzijds zijn er de bouwfysische beperkingen, zoals: verschillende kleine ruimten, niet draagkrachtige vloeren voor zware belastingen, geklasseerde delen van het gebouw, ... Anderzijds zijn er ook de functionele aspecten: de ontoegankelijkheid voor andersvaliden, de onoverzichtelijkheid, de donkere ruimten,...

Dit zijn enkele van de vele problemen die zich voordoen bij het uitwerken en ontwerpen van een geheel andere concept binnen een gebouw dat oorspronkelijk voor een andere functie is ontworpen. Men kan zich afvragen of het in deze tijd niet zinniger is om oude gebouwen te vervangen door nieuwe die aan de hedendaagse eisen en behoeften voldoen, in plaats van het steeds renoveren en conserveren van vergane glorie. In vele gevallen is dat zo, maar men moet ook steeds de geschiedenis en de hedendaagse waarde van een gebouw bekijken. Men kan wel stellen dat het voormalige RMS-gebouw een duidelijk statement is in een grote omgeving en dat het opnieuw een rol moet krijgen binnen een stedelijk landschap.

De aanpassingen die we in het gebouw moeten doen zijn soms zeer ingrijpend. Een van de belangrijkste gegevens van een bibliotheek is de duidelijkheid naar circulatie. Het moet zich voordoen als een inhoudstafel van een boek, zoals je in een dik boek, door maar slecht een aantal pagina's te bekijken, alles direct kan terugvinden. Dit bereiken we door de bezoeker direct bij het binnenkomen te confronteren met de circulatiezone, die we op elke verdieping herhalen zodat er een duidelijk patroon is. Het reduceren tot één liften- en trappencomplex helpt ertoe bijdragen dat alles als een zeer transparant gegeven gelezen kan worden.

De ingreep om de toegang te verplaatsen van de originele inkom van het gebouw naar de rechterkant ervan vloeit voort uit enerzijds de toegankelijkheid voor andersvaliden, maar ook uit het bruikbaar maken van de gelijkvloerse oppervlaktes van beide bijgebouwen. Hiervoor moeten de bestaande opritten naar de achterliggende bovengrondse parking verlegd worden naar de zijkant. Deze ingreep is door het anders plaatsen van een 6-tal parkeerplaatsen vrij miniem, maar geeft het gebouw en de braakliggende oppervlakten meer mogelijkheden. De connectie kan nu immers gebeuren op het gelijkvloers in plaats van het overbouwen van de op- en afritten naar de betreffende parkings.

Doordat er op elk niveau connectie is, worden dus ook de beide bijgebouwen toegankelijk en bruikbaar voor andersvaliden. De relatie tussen de nieuwe en het oude gebouw wordt hierdoor versterkt. Er wordt een soort van symbiose gevormd. Er dient een onlosmakend geheel gecreëerd te worden, zonder dat het ene het andere overstijgt. Ze moeten elkaar respecteren en vervolledigen. De keuze van beton als gevelmateriaal is daar een resultaat van. Het is een zeer neutraal en tijdloos materiaal, dat zich manifesteert op vele manieren, zowel modern en strak, als sober en eenvoudig. De eerlijkheid van het materiaal speelt ook een grote rol in deze keuze. Al onze beslissingen zijn gebaseerd op eenvoud en eerlijkheid. Een bibliotheek moet, zoals we al eerder hebben vermeld, een transparant gegeven vormen, zodat de bezoeker in alle rust het gebouw kan bezoeken en gebruiken.

Een ander belangrijk gegeven in het concept voor de nieuwe bibliotheek is de lichtbeheersing. Bijna de volledige vernieuwde achtergevel is gesloten gehouden om de zuiderzon tegen te houden. Het beste licht voor een bibliotheek is namelijk het noorderlicht en dat komt al veelvuldig binnen via de grote raamopeningen in de voorgevel. Door het gebruik van veel daklichten in de achterliggende bebouwing krijgen we op een aangename manier natuurlijk licht binnen zonder dat het storend is naar het functionaliteit en de beleving toe.

De flexibiliteit van de ruimtes, het in elkaar vloeien van oud en nieuw, het helder en transparant maken van een stedelijke instelling. Het zijn een aantal basispijlers van een visie. Een visie die zich ontwikkeld heeft door het steeds in vraag stellen van enerzijds de aanwezige dingen en anderzijds de nieuwe ingrepen.

BIBLIOTHEEK BLANKENBERGE

Context
Visie
Concept

Schetsen
3D

Plannen
Impressies

III

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

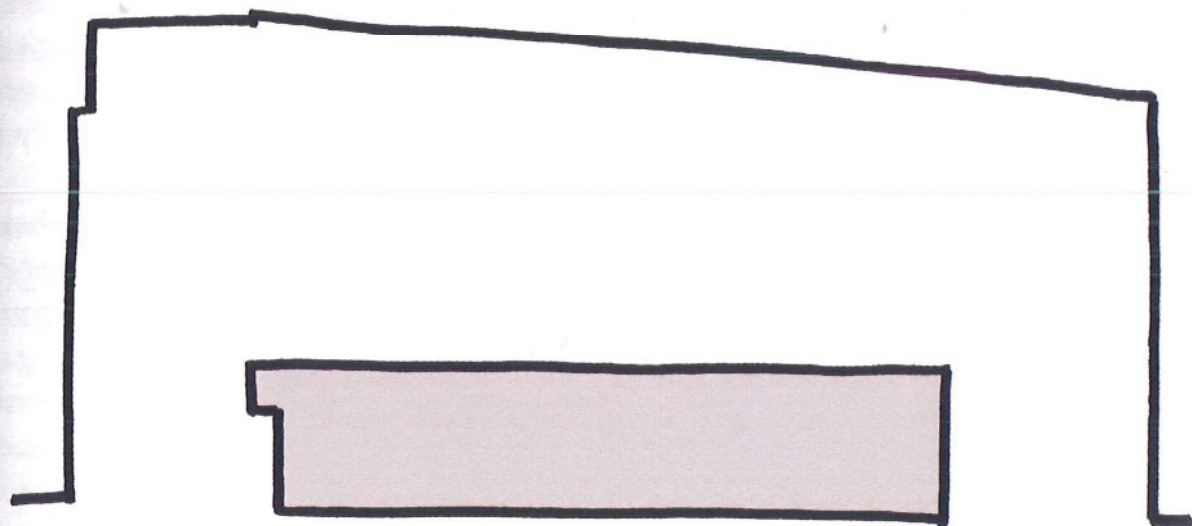
Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken.

En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

basis

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

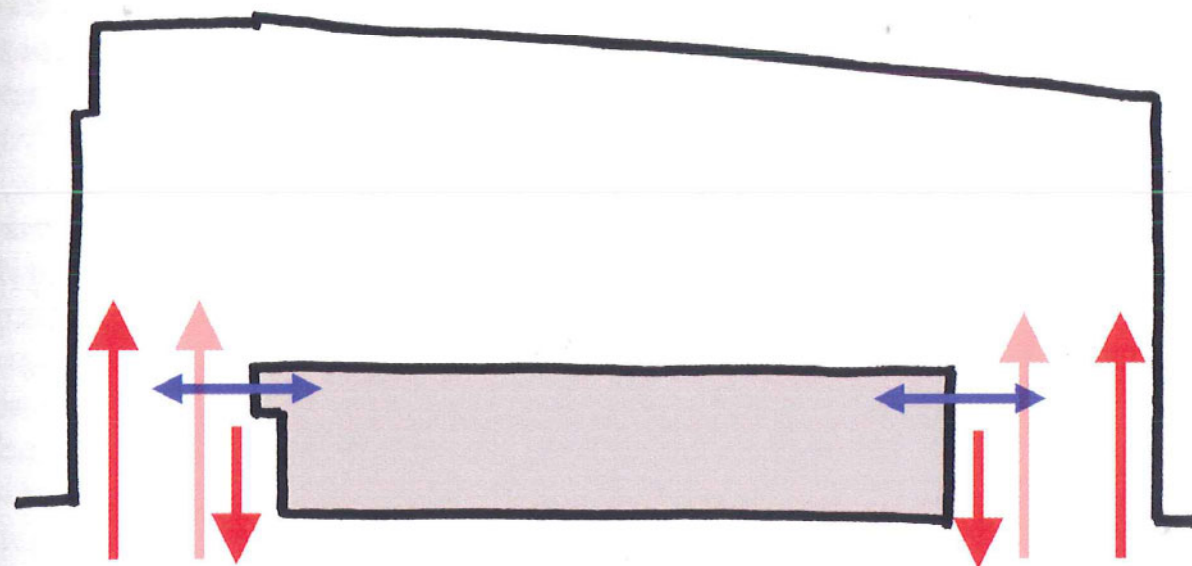
Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken.

En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

doorritten

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

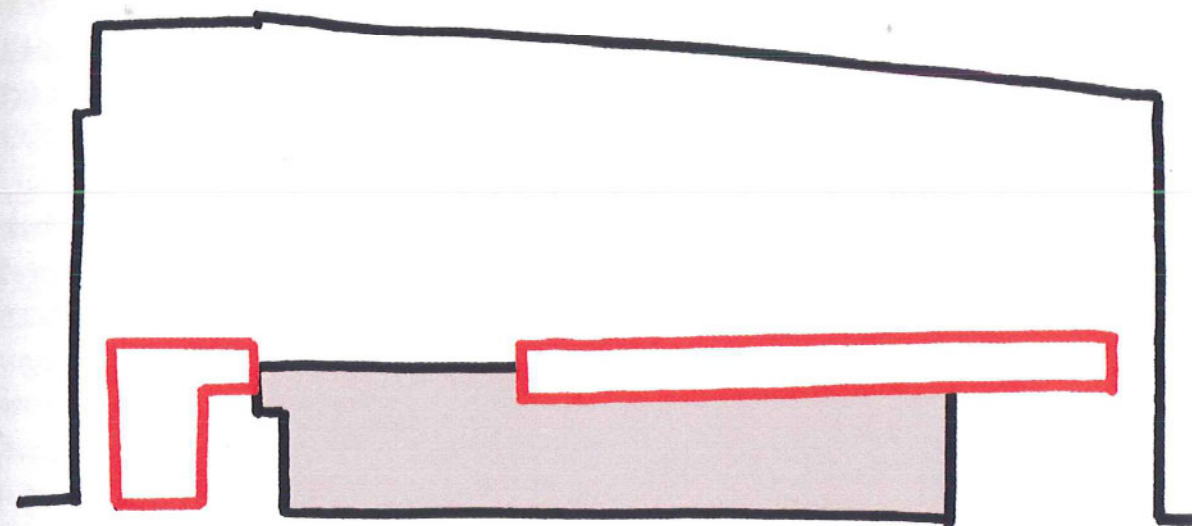
En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken. En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

oud-nieuw

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

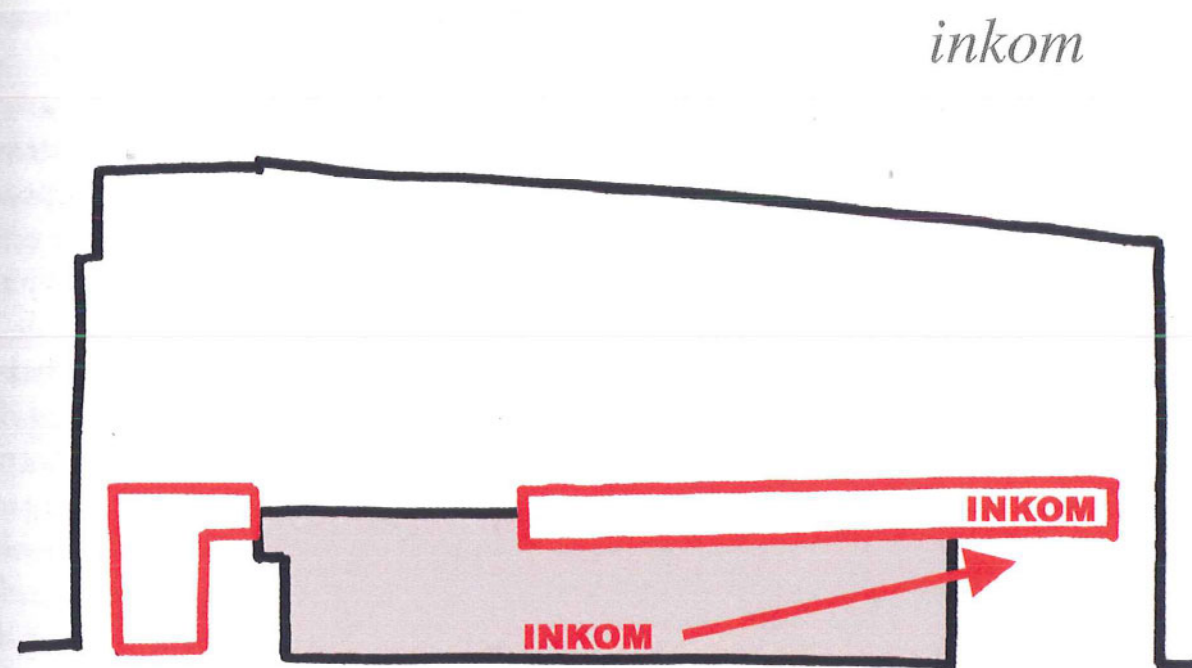
Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken. En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

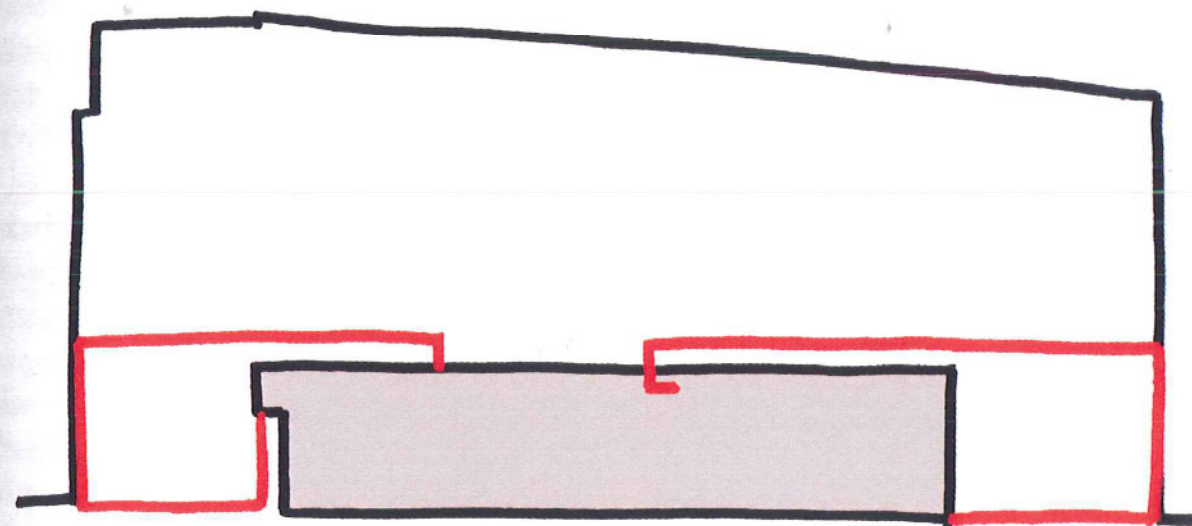
Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken.

En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

oud-nieuw 2

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

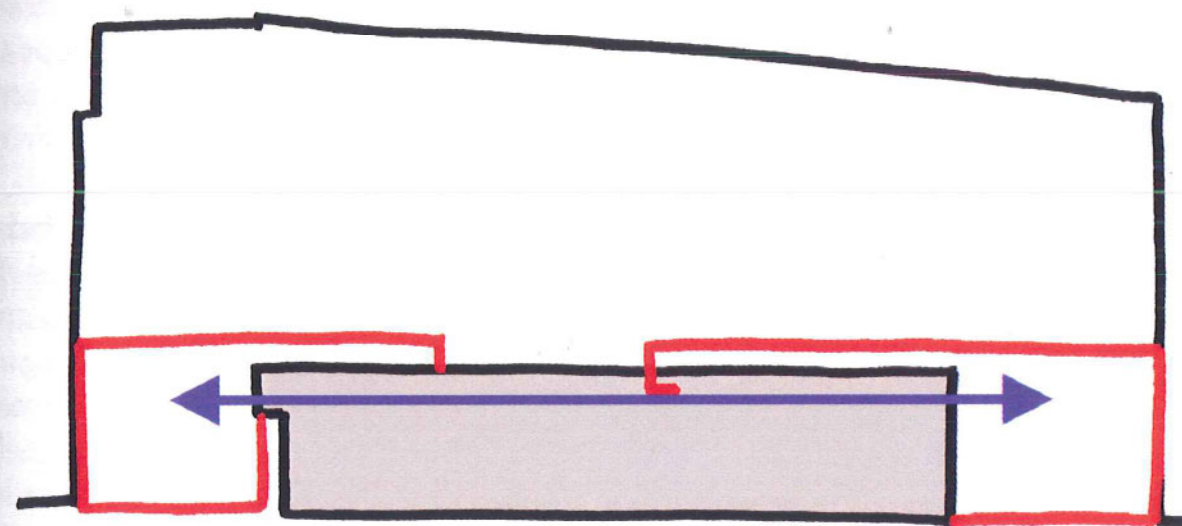
En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken. En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

circulatie

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

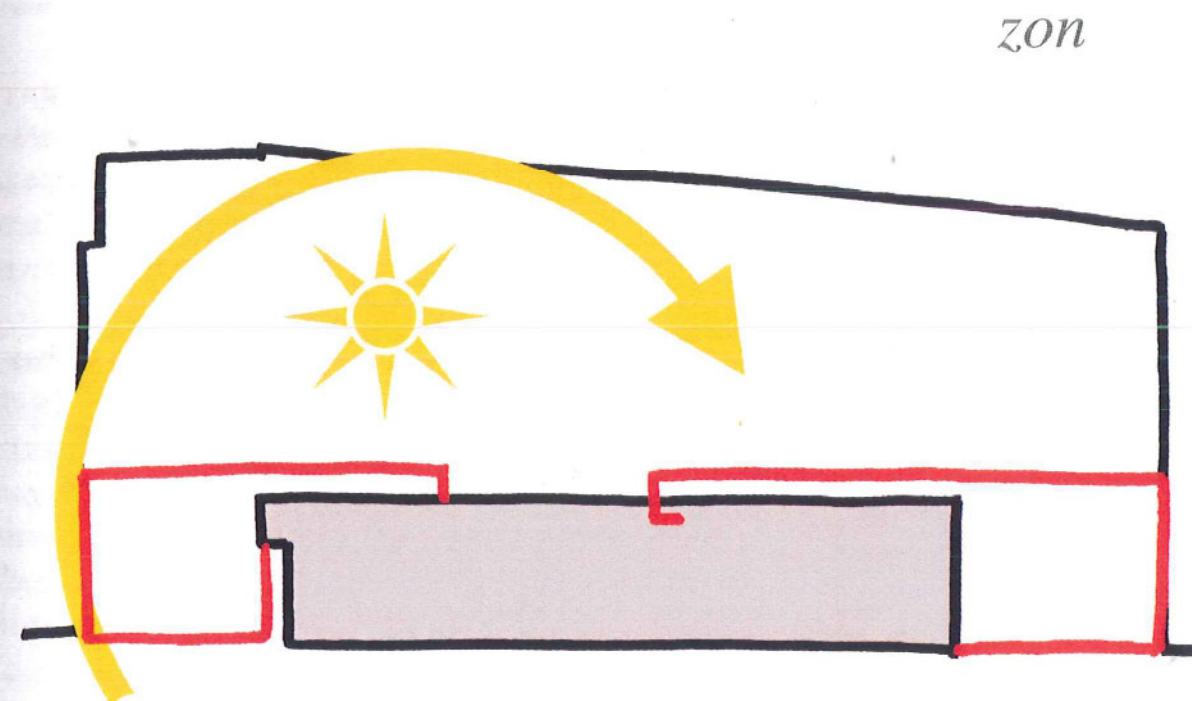
Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken. En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

gasten. Eens verdacht, altijd verdacht. Misschien staan ze wel vanavond al aan mijn deur.

En als er iets is dat ik wil vermijden, dan is het wel dat ze bij mij een huiszoeking doen. Dan ben ik verloren, dan hang ik voor een jaar of acht. Want ziet ge, Tony, mijn kot staat vol gestolen gerief. Van boven tot onder.

Dat komt zo. Ik kwam uit de bak en ik moest mij wreken. Ik moest iets terugdoen, iemand moest boeten voor al die verloren jaren. Er lag een steen op mijn borst en die was mij aan het pletten, zo voelde ik mij. Ik kon niet meer ademen. Verstaat ge dat?

Dus al direct de eerste nacht dat ik vrij was, breek ik een huis binnen. Zomaar, een huis in de rij, het eerste het beste. En ik pik daar een radio. Ik kwam buiten en ik kon terug ademen. Het was alsof ik dan was vrijgekomen, uit dat raam klimmend, en niet die morgen, toen de poort van het gevang achter mij dichtviel. Ik liep te zingen, 's nachts, in een lege straat, met dat radioke in mijn handen.

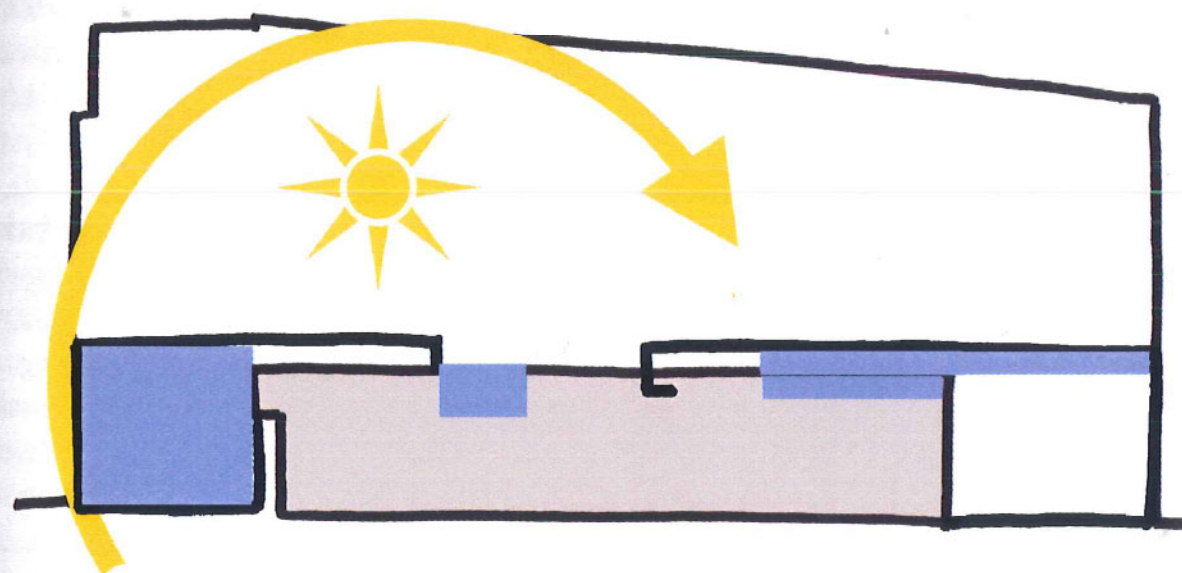
En dat is zo blijven duren. Het gevoel dat ik geplet ging worden, dat kwam elke keer terug. En dan móest ik iets gaan stelen. Juwelen, tv's, tapijten, kleren, al eens een schilderij. Alles wat niet te zwaar of te heet was enfin.

Ik ben mettertijd beginnen te beseffen dat dat eigenlijk niet meer normaal is. Het is een ziekte, denk ik. Ik kan het niet laten. En wat ben ik ermee? Want ik dóe niets met die spullen. Ik zet die gewoon bij mij thuis. Ze staan daar maar te staan. Ik kijk er veel naar. Soms laat ik eens een radio spelen, of als ik het koud heb, gebruik ik een elektrische deken. Maar verkopen of zo, dat doe ik niet. Dat zou ik niet kunnen. Verstaat ge dat, Tony? Het gaat mij alleen om het pikken zelf. Ik heb dat nodig. Zoals een junkie zijn shot. Verder kan het mij niet schelen.

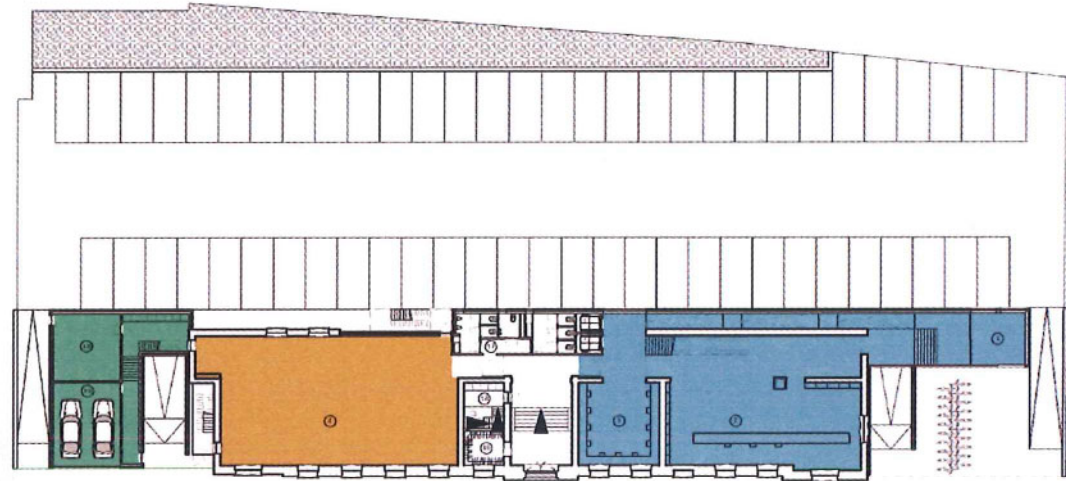
Ik ben wel mettertijd voorzichtiger geworden. Daarom ook dat ik die Harley heb gekocht. Om mobieler te zijn. De inbraken die ik deed, mochten niet te veel in dezelfde streek gebeuren, dat zou opvallen. Nu rijd ik zo een beetje overal naar toe. En ik draag nooit een wapen mee, enfin, toch niet iets herkenbaar als wapen. Een geslepen beitel, dat wel, of dit hier. Ge moet daar geen schrik van hebben, echt niet, ik heb dat nog nooit gebruikt. Hier, voilà, ik zal hem wegsteken, dan gelooft ge mij misschien. Ik zou graag hebben dat ge u op uw gemak voelt. Ge hebt van mij niets te vrezen. Ik vind het spijtig wat ik u aandoe, echt waar, maar ik kan niet anders.

Ik heb uw camionette nodig. Die spullen móeten mijn huis uit. Hoe eerder hoe liever. Ik moet ze zien kwijt te geraken. En gij gaat mij daarbij helpen, Tony.'

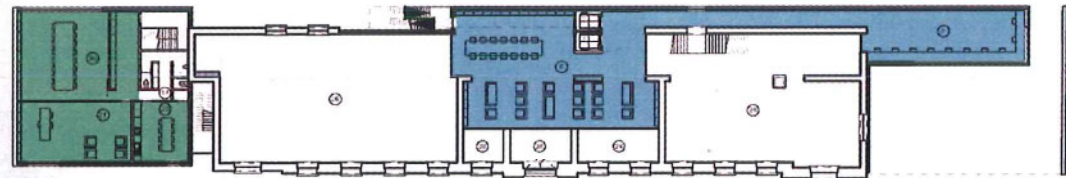
bovenlicht

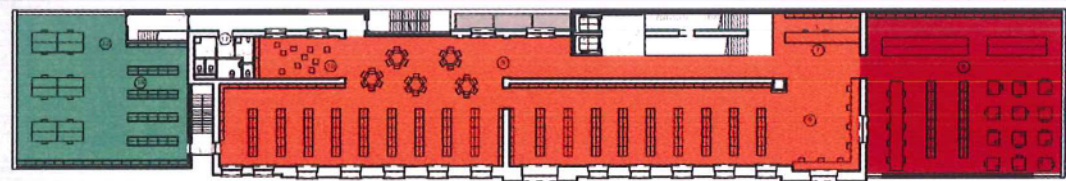
- 650 m² kantoor-magazijn-berging
- 700 m² inkom-balie-leeszaal-studezaal
- 195 m² polyvalente ruimte
- 475 m² jeugdafdeling
- 192 m² muziekafdeling
- 600 m² non-fictie
- 425 m² fictie

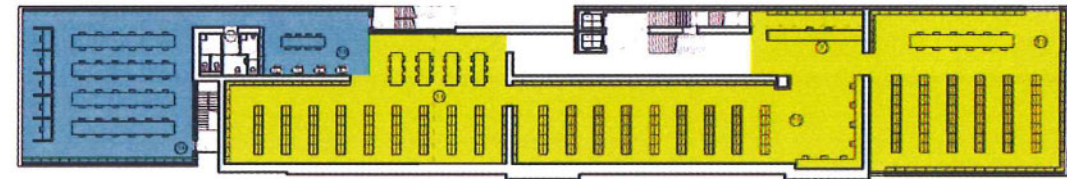
NIVO 0

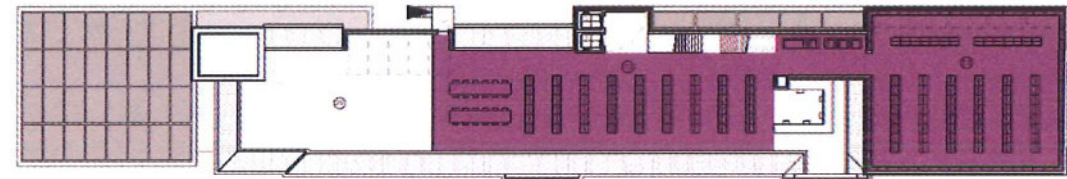
TUSSENVERDEP 1

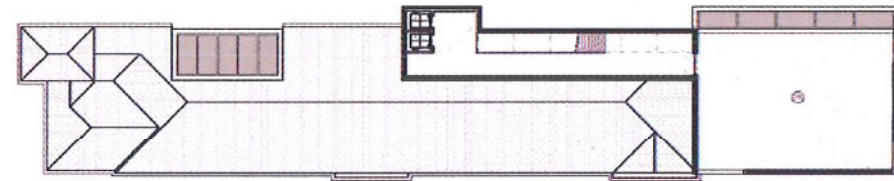
NIVO 1

NIVO 2

TUSSENVERDEP 2

NELDERVERDEP.ING

Er is maar één manier om die toestand uit de wereld te helpen. Ze moeten het geld opnieuw verdelen, en ze moeten verbieden dat er ooit nog iemand mag schrapen en potten. Geld moet rollen, verdomme!

En daarom is wat wij nu gaan doen, Tony, in het klein wat er in het groot zou moeten gebeuren. Wij gaan een bank een paar miljoen lichter maken, en wij gaan dat geld onmiddellijk opmaken, dat wil zeggen: het in omloop brengen. Zo blijft het uit handen van de banken en zijn er ook anderen goed mee behalve wij. Zo is het toch?

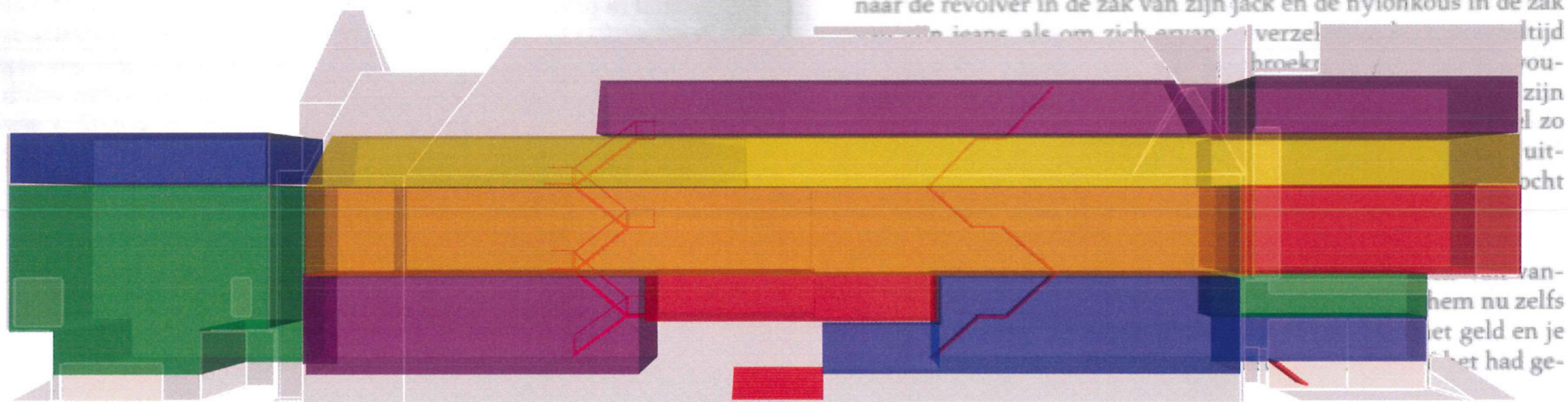
Eigenlijk is wat wij gaan doen een goeie daad. Ze zouden ons ervoor moeten decoreren.'

Over de ontoereikendheid van het abstracte

In het centrum van Tessenderlo stond in een zijstraat een oude Ford Transit geparkeerd, met twee mannen erin. Het was kwart over vier en het miezerde. De stortregens waren in de loop van de middag langzaam in kracht afgenomen, tot er alleen maar dit waas was overgebleven, dat voorzichtig over Tessenderlo en omgeving neerdaalde als een voile over een bruidsbed.

Over drie kwartier zouden de bankfilialen op het marktplein hun deuren sluiten.

Zo druk babbelend en luidruchtig als André was geweest tijdens de rit hierheen, zo stil en gespannen was hij nu. Hij zat voor zich uit te staren, met zijn vingers zenuwachtig de beat meetrommelend van de liedjes die uit de ene, niet kapotte geluidsbox van de radio-cassetterecorder kwamen gerold. Om de zoveel minuten tastte hij naar de revolver in de zak van zijn jack en de nylonkous in de zak

Ook André zijn theorie over de banken had zich in Tony's hoofd vastgezet. Hoe meer hij erover had nagedacht, rijdend over de spekgladde wegen, hoe meer hij erin was gaan geloven. Ja, het was

Er is maar één manier om die toestand uit de wereld te helpen. Ze moeten het geld opnieuw verdelen, en ze moeten verbieden dat er ooit nog iemand mag schrapen en potten. Geld moet rollen, verdomme!

En daarom is wat wij nu gaan doen, Tony, in het klein wat er in het groot zou moeten gebeuren. Wij gaan een bank een paar miljoen lichter maken, en wij gaan dat geld onmiddellijk opmaken, dat wil zeggen: het in omloop brengen. Zo blijft het uit handen van de banken en zijn er ook anderen goed mee behalve wij. Zo is het toch?

Eigenlijk is wat wij gaan doen een goeie daad. Ze zouden ons ervoor moeten decoreren.'

Over de ontoereikendheid van het abstracte

In het centrum van Tessenderlo stond in een zijstraat een oude Ford Transit geparkeerd, met twee mannen erin. Het was kwart over vier en het miezerde. De stortregens waren in de loop van de middag langzaam in kracht afgenomen, tot er alleen maar dit waas was overgebleven, dat voorzichtig over Tessenderlo en omgeving neerdaalde als een voile over een bruidsbed.

Over drie kwartier zouden de bankfilialen op het marktplein hun deuren sluiten.

Zo druk babbelend en luidruchtig als André was geweest tijdens de rit hierheen, zo stil en gespannen was hij nu. Hij zat voor zich uit te staren, met zijn vingers zenuwachtig de beat meetrommelend van de liedjes die uit de ene, niet kapotte geluidsbox van de radio-cassetterecorder kwamen gerold. Om de zoveel minuten tastte hij naar de revolver in de zak van zijn jack en de nylonkous in de zak van zijn jeans, als om zich ervan te verzekeren dat ze nog altijd daar waren. Op zijn rug, onder zijn broekriem, zat een opgevouwen plastic zak. In zijn linkerlaars had hij, langs en tegen zijn dij, een mes gestopt, met foedraal en al, maar wel zo geplaatst dat de knop boven de rand van de laars uitsteekte. Hij kon trekken, mocht

els van van-
nem nu zelfs
et geld en je
ndre het had ge-

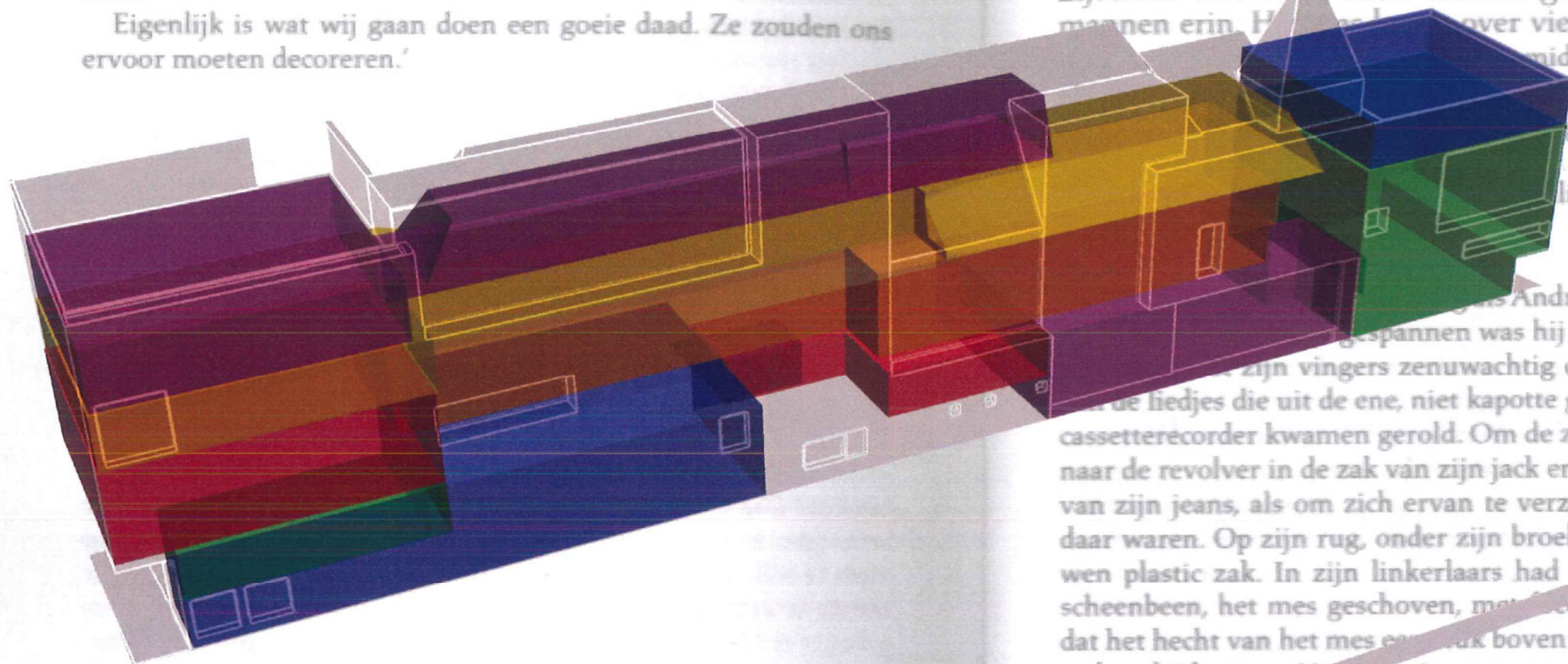
afd

spekgladde wegen, hoe meer hij erin was gaan geloven. Ja, het was

Er is maar één manier om die toestand uit de wereld te helpen. Ze moeten het geld opnieuw verdelen, en ze moeten verbieden dat er ooit nog iemand mag schrapen en potten. Geld moet rollen, verdomme!

En daarom is wat wij nu gaan doen, Tony, in het klein wat er in het groot zou moeten gebeuren. Wij gaan een bank een paar miljoen lichter maken, en wij gaan dat geld onmiddellijk opmaken, dat wil zeggen: het in omloop brengen. Zo blijft het uit handen van de banken en zijn er ook anderen goed mee behalve wij. Zo is het toch?

Eigenlijk is wat wij gaan doen een goeie daad. Ze zouden ons ervoor moeten decoreren.'

Over de ontoereikendheid van het abstracte

In het centrum van Tessenderlo stond in een zijstraat een oude Ford Transit geparkeerd, met twee mannen erin. Het was over vier en het miezerde. De middag langzaam in kracht was overgebleven, dat neerdaalde als een voelbaar zwaarte op het marktplein

Als André was geweest tijdens de gespannen was hij nu. Hij zat voor zich uit met zijn vingers zenuwachtig de beat meetrommelend op de liedjes die uit de ene, niet kapotte geluidsbox van de radio-cassetterecorder kwamen gerold. Om de zoveel minuten tastte hij naar de revolver in de zak van zijn jack en de nylonkous in de zak van zijn jeans, als om zich ervan te verzekeren dat ze nog altijd daar waren. Op zijn rug, onder zijn broekriem, zat een opgevouwen plastic zak. In zijn linkerlaars had hij langs en tegen zijn scheenbeen, het mes geschoven, met de draal en al, maar wel zo dat het hecht van het mes een stuk boven de rand van de laars uitstak en hij het met één beweging te voorschijn kon trekken, mocht dit nodig blijken.

Binnen drie kwartier zou hij zijn grote slag slaan.

Tony verkeerde in staat van opwinding. Zijn twijfels van vanmorgen waren helemaal verdwenen. De overval leek hem nu zelfs kinderlijk simpel toe. Je stapte naar binnen, je nam het geld en je stapte weg. Zo eenvoudig was dat. Precies zoals André het had gezegd.

Ook André zijn theorie over de banken had zich in Tony's hoofd vastgezet. Hoe meer hij erover had nagedacht, rijdend over de spekgladde wegen, hoe meer hij erin was gaan geloven. Ja, het was

BIBLIOTHEEK BLANKENBERGE

Bestaande toestand

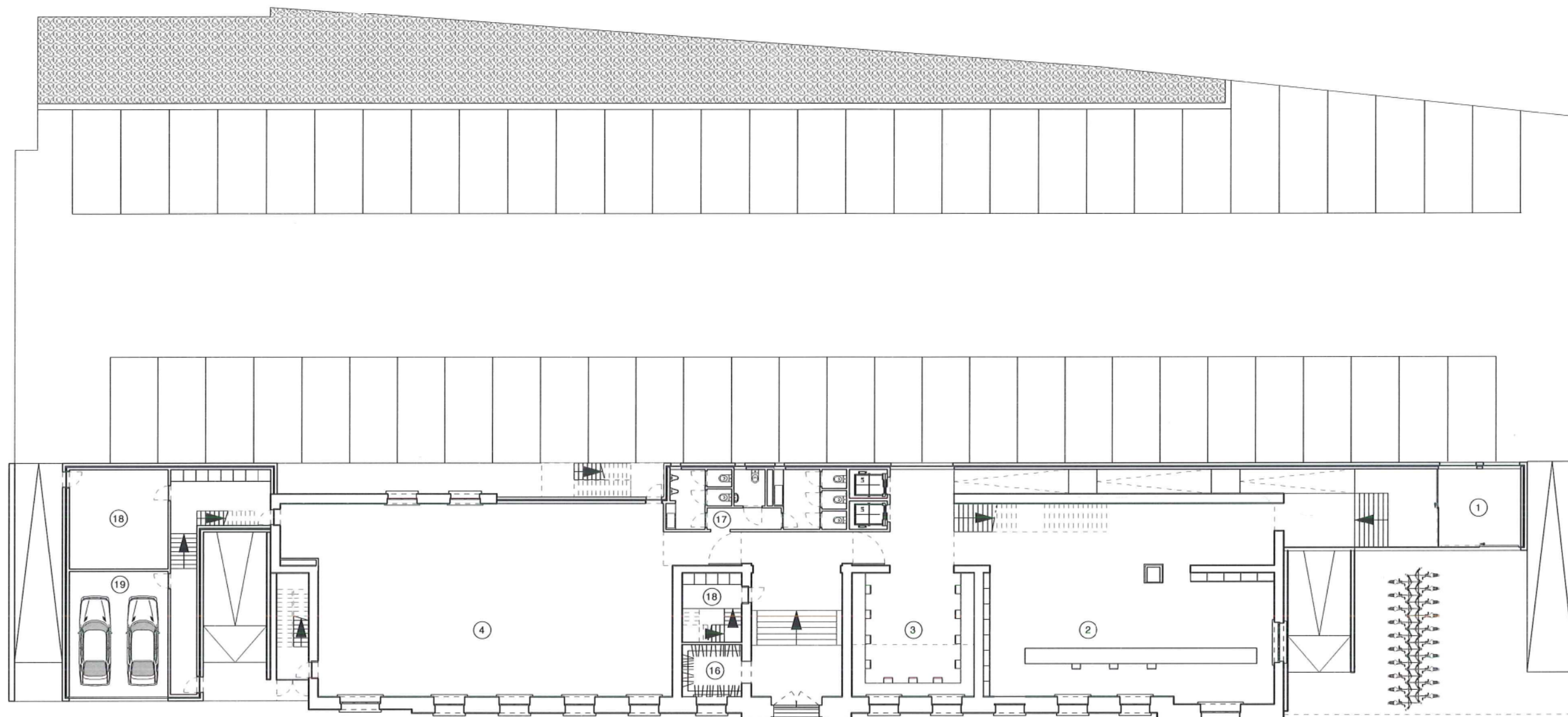
Visie

Concept

Plannen

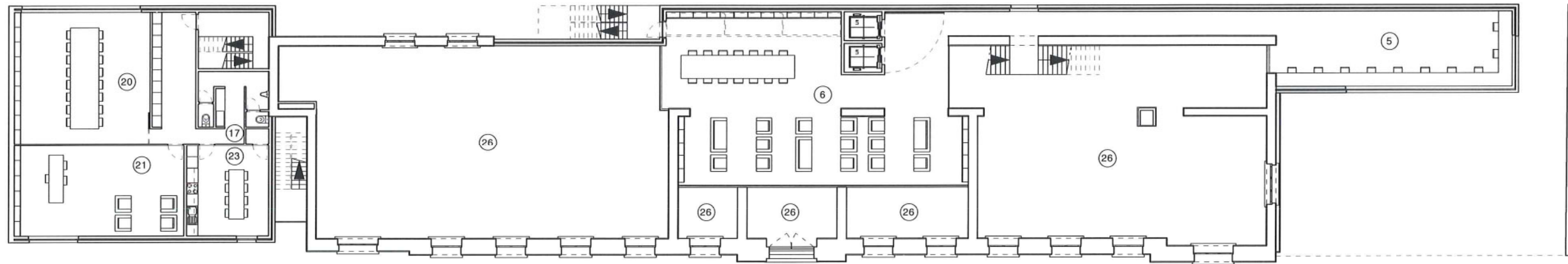
Impressies

IV

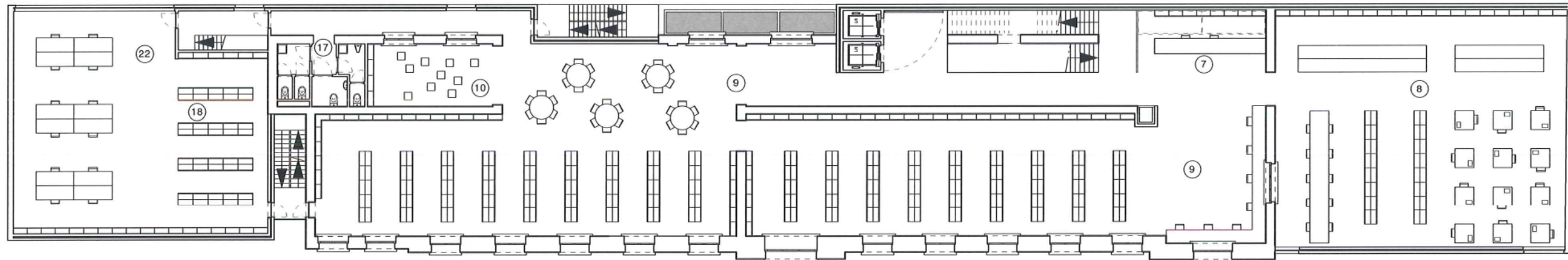

NIVO 0

1. Inkom	10. Vertelhoek	19. Parking
2. Ontvangstbalie	11. Non-Fictie	20. Vergaderzaal
3. Terminals	12. Fictie	21. Bureau Bibliothecaris
4. Polyvalente ruimte	13. Kopieerhoek	22. Bureau Personeel
5. Internetruimte	14. Studiezaal	23. Keuken
6. Leeshal	15. Magazijn	24. Technische ruimte
7. Balie	16. Vestiaire	25. Terras
8. Muziekafdeling	17. Sanitair	26. Hoogspanningscabine
9. Jeugdafdeling	18. Berging	

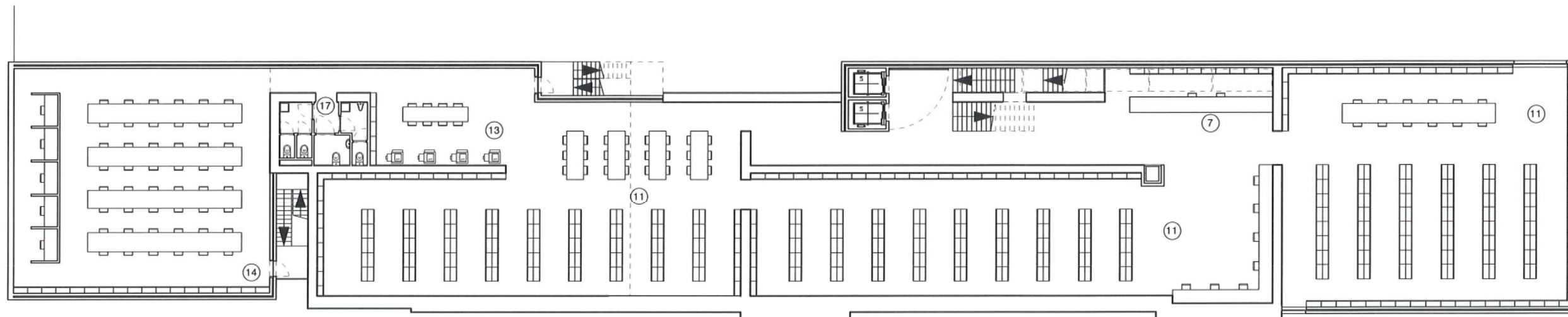
TUSSENVERDIEP 1

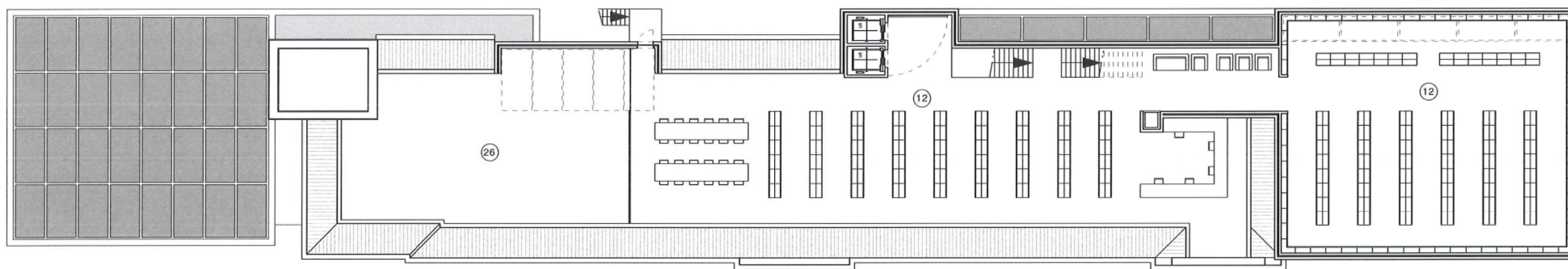
NIVO 1

1. Inkom	10. Vertelhoek	19. Parking
2. Ontvangstbalie	11. Non-Fictie	20. Vergaderzaal
3. Terminals	12. Fictie	21. Bureau Bibliothecaris
4. Polyvalente ruimte	13. Kopieerhoek	22. Bureau Personeel
5. Internetruiimte	14. Studiezaal	23. Keuken
6. Leeshal	15. Magazijn	24. Technische ruimte
7. Balie	16. Vestiaire	25. Terras
8. Muziekafdeling	17. Sanitair	26. Hoogspanningscabine
9. Jeugdafdeling	18. Berging	

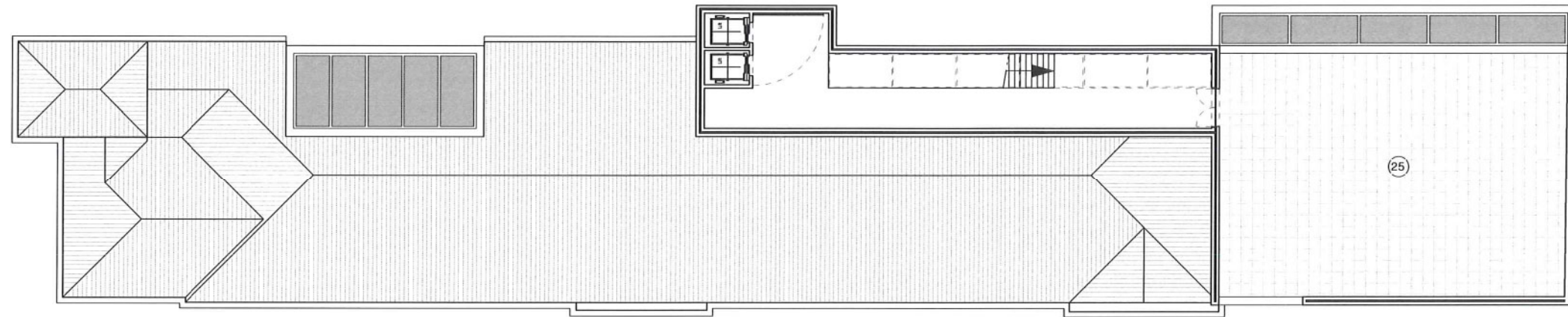

NIVO 2

TUSSENVERDIEPING 2

1. Inkom	10. Vertelhoek	19. Parking
2. Ontvangstbalie	11. Non-Fictie	20. Vergaderzaal
3. Terminals	12. Fictie	21. Bureau Bibliothecaris
4. Polyvalente ruimte	13. Kopieerhoek	22. Bureau Personeel
5. Internetruimte	14. Studiezaal	23. Keuken
6. Leeshal	15. Magazijn	24. Technische ruimte
7. Balie	16. Vestiaire	25. Terras
8. Muziekafdeling	17. Sanitair	26. Hoogspanningscabine
9. Jeugdafdeling	18. Berging	

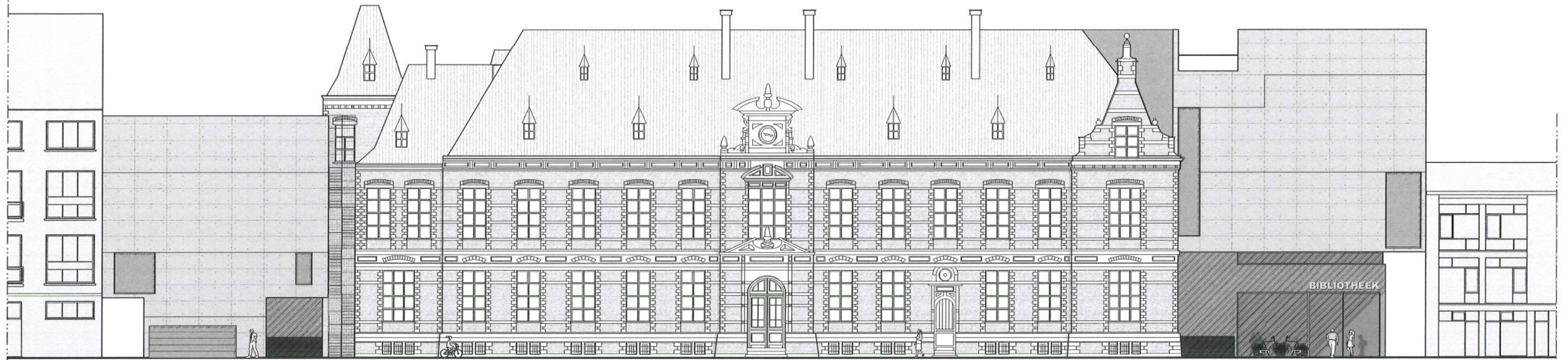

TERRASVERDIEPING

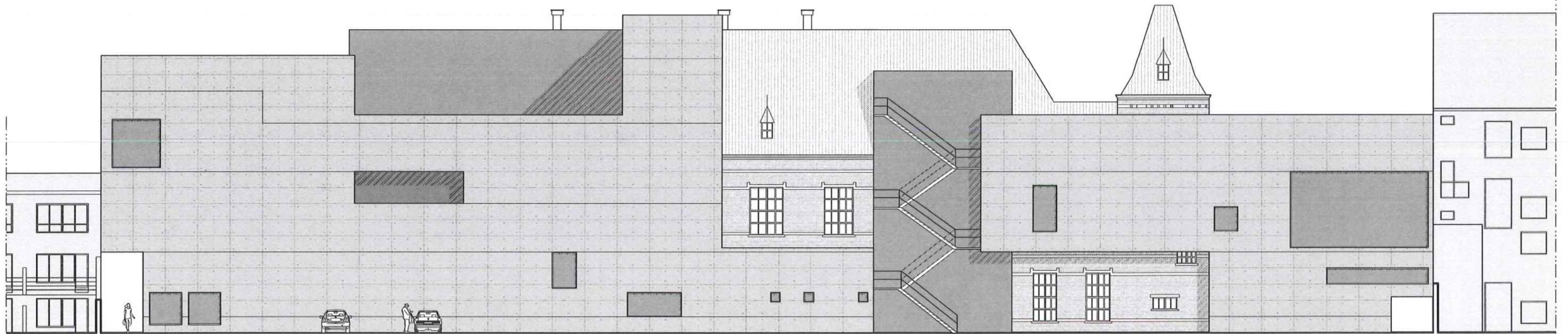

KELDERVERDIEPING

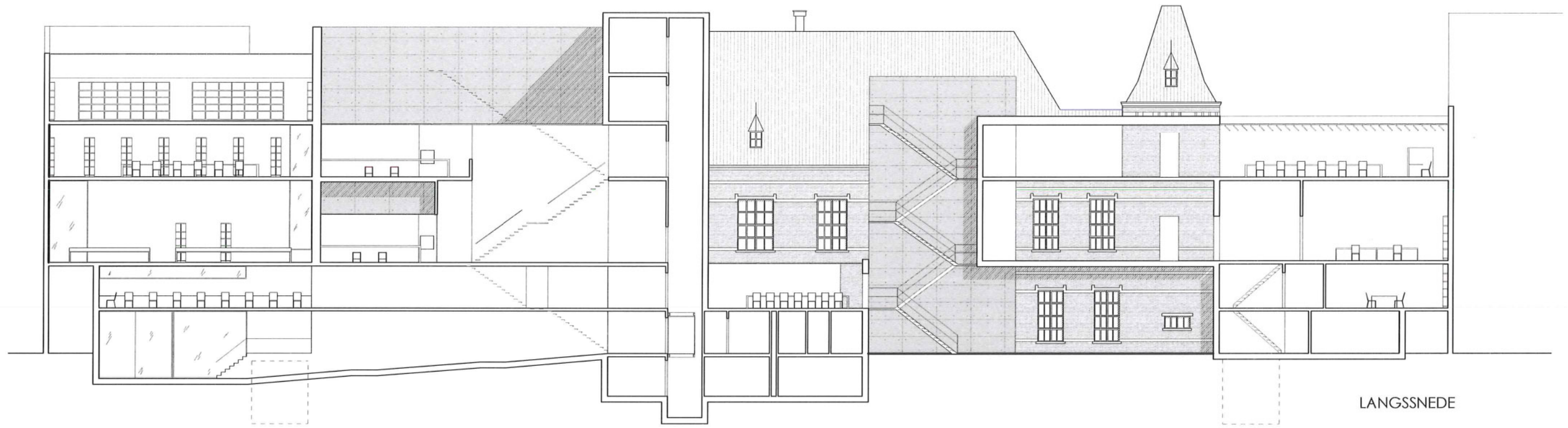
1. Inkom	10. Vertelhoek	19. Parking
2. Ontvangstbalie	11. Non-Fictie	20. Vergaderzaal
3. Terminals	12. Fictie	21. Bureau Bibliothecaris
4. Polyvalente ruimte	13. Kopieerhoek	22. Bureau Personeel
5. Internetruimte	14. Studiezaal	23. Keuken
6. Leeshal	15. Magazijn	24. Technische ruimte
7. Balie	16. Vestiaire	25. Terras
8. Muziekafdeling	17. Sanitair	26. Hoogspanningscabine
9. Jeugdafdeling	18. Berging	

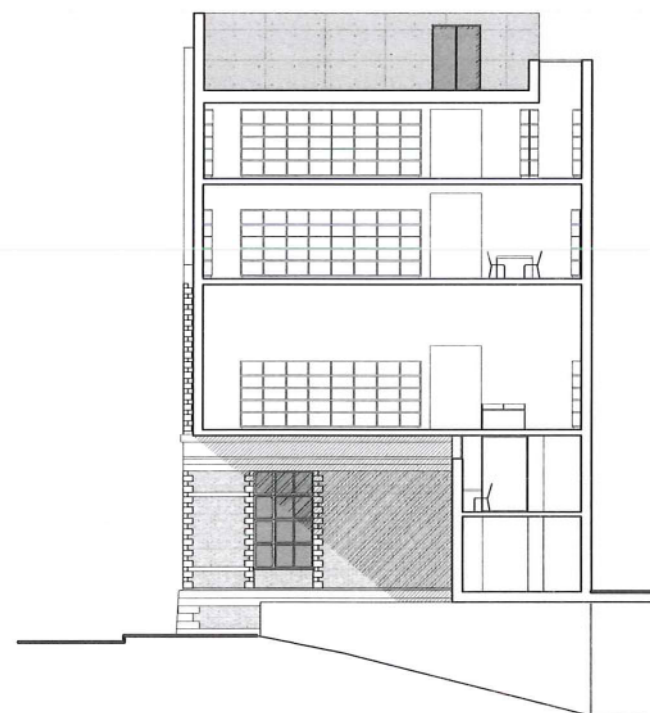
VOORGEVEL (NOORD-OOST)

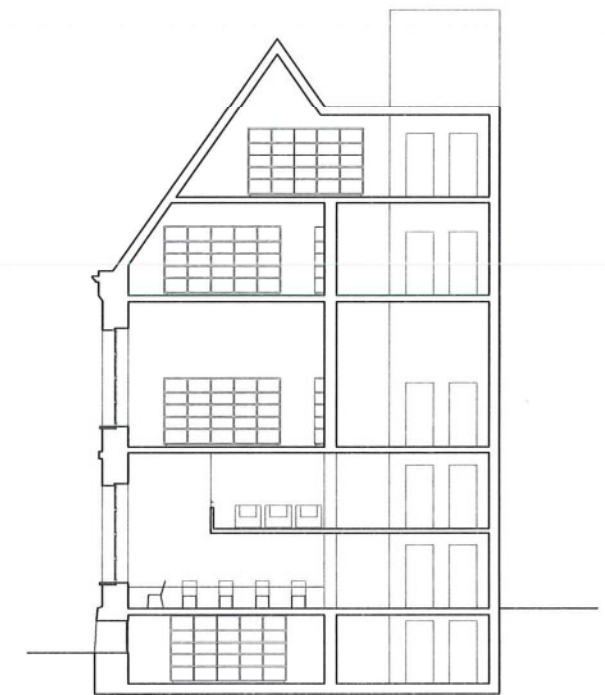
ACHTERGEVEL (ZUID-WEST)

LANGSSNEDE

LANGSSNEDE NIEUW

LANGSSNEDE BESTAAND

BIBLIOTHEEK BLANKENBERGE

Bestaande toestand

Visie

Concept

Plannen

Impressies

3D

Referenties

V

Zevende en laatste brief aan Soo

De maandag daarna vond Soo in Gent op de vloer van de gang drie brieven. Hij was erdoor verrast. Hij had helemaal niets verwacht.

Na zijn vorige, vergeefse bezoek aan zijn eigen kamer, nu meer dan drie weken geleden, had hij gedacht dat Tony hem vergeten was, en dat hij geen enkele brief meer zou schrijven.

Soo was in die drie weken dan ook niet meer naar Gent gekomen. Hij rechtvaardigde dat door zich het tijdverlies voor ogen te houden waarmee zijn vorige bezoeken waren gepaard gegaan, en door zichzelf te herinneren aan de achterstand die hem dat telkens op zijn studeerschema had gekost.

Maar tegelijk, zonder dat hij dit echter wilde toegeven aan zichzelf, wilde hij door thuis te blijven de pijn ontlopen die hij zo vreesde. De pijn van de teleurstelling, als opnieuw mocht blijken dat Tony niets van zich had laten horen.

Hij stormde de trap op met de drie brieven. De deur van zijn kamer kon hem niet snel genoeg opengaan. In zijn haast sloot hij haar niet eens achter zich. De sleutel bleef in het slot zitten.

Hij ging aan de tafel zitten, de brieven voor hem. Hij hoopte maar dat Tony hem deze keer een contactadres zou geven. Dan kon hij hem zelf ook een brief schrijven, om hem te waarschuwen voor zijn ouders.

'Ze zijn op het oorlogspad, Tony. Ze hebben naar al hun vrienden

Ze weten dat je met een bestelwagen rondrijdt, al weten ze niet welke, noch wat zijn nummerplaat is.

Maar ze zijn bij mij komen dreigen, voor de tweede keer al. Ik moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt, dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je aan krijgt.

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

Ik weet het, het zal niet gemakkelijk zijn om de brokken te lijmen. Maar je zal zien, na een paar dagen, als de zachte diplomatie van je moeder begint in te werken op je vader, is alles weer als tevoren. Met een beetje geluk kun je zelfs nog de tweede zittijd halen. Wie weet?'

Soo opende de brieven, keurig volgens datum.

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en opende de tweede envelop.

Hieruit kwam een brief van wel vijftien bladzijden, dicht beschreven met de hand. Soo schudde het hoofd en legde deze brief eveneens opzij. Hij wilde eerst ook de derde envelop openmaken, zodat hij de drie brieven straks ongestoord in één ruk kon lezen, in de juiste chronologische volgorde.

Pas op het moment dat hij deze derde envelop wilde openscheuren, zag hij dat er een Nederlandse postzegel op kleefde. Bezorgdheid maakte zich van hem meester. En toen hij de brief zelf te voorschijn had gehaald en opengeplooid, zonk het hart hem helemaal in de schoenen.

En korte brieven en een handschrift dat maar nauwelijks herkenbaar was. Het was het geschrift van iemand die moeite had om zijn hand te bewegen, alsof elke beweging hem pijn deed. En op het papier zaten enkele vlekken en vegen, die door niets anders veroorzaakt konden zijn dan

Beste Soo,

Ik moest weg meer dan één reden, maar vooral omdat ik het valt niets te beginnen. Het klinkt

Ik zit nu in de haven van Rotterdam. Ik wil hier aanmonsteren. De lange vaart. Het Midden-Oosten en verder.

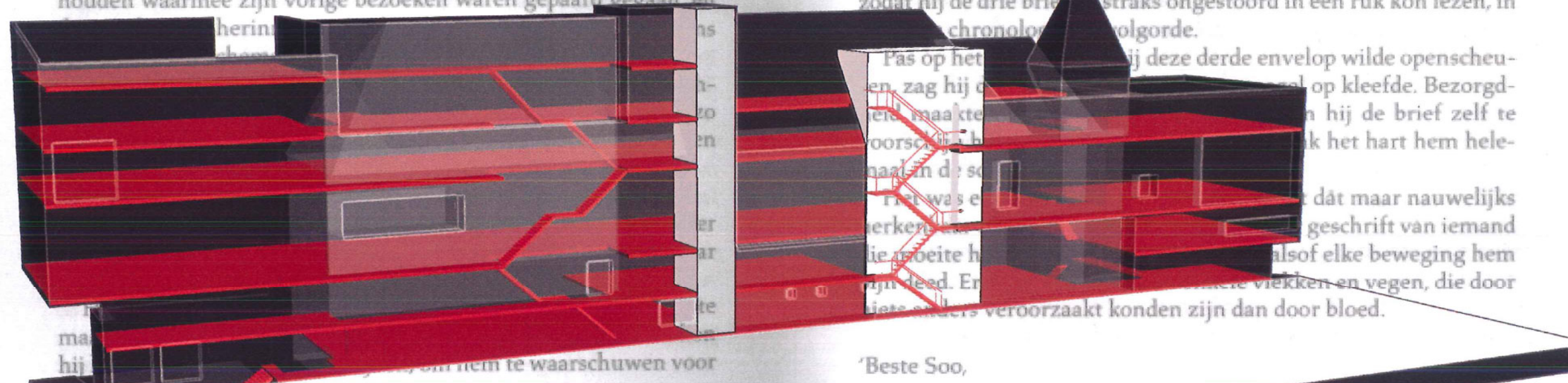
Ik wil de internationale trafiek van binnenuit leren kennen. Volgens mij is dat de toekomst. Alles wordt hoe langer hoe groter. Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Zevende en laatste brief aan Soo

De maandag daarna vond Soo in Gent op de vloer van de gang drie brieven. Hij was erdoor verrast. Hij had helemaal niets verwacht.

Na zijn vorige, vergeefse bezoek aan zijn eigen kamer, nu meer dan drie weken geleden, had hij gedacht dat Tony hem vergeten was, en dat hij geen enkele brief meer zou schrijven.

Soo was in die drie weken dan ook niet meer naar Gent gekomen. Hij rechtvaardigde dat door zich het tijdverlies voor ogen te houden waarmee zijn vorige bezoeken waren gepaard gegaan, en

ma
hij

Ze zijn op het oorlogspad, Tony. Ze hebben naar al hun cliënten
gegeld, en ze weten nu precies wat je plan is. Maar ze weten

dat nog voor geen enkele cliënt iets...

Ze weten dat... gen rondrijdt, al weten ze niet
welke... zijn nummerplaat is.

Maar ze zijn bij mij komen dreigen, voor de tweede keer al. Ik
moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt,
dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je
aan krijgt.

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het
niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

Ik weet het, het zal niet gemakkelijk zijn om de brokken te lij-
men. Maar je zal zien, na een paar dagen, als de zachte diploma-
tie van je moeder begint in te werken op je vader, is alles weer als
tevorens. Met een beetje geluk kun je zelfs nog de tweede zitting
halen. Wie weet?

Soo opende de brieven, keurig volgens datum.

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude
tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij
de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en open-
de de tweede envelop.

Hieruit kwam een brief van wel vijftien bladzijden, dicht be-
schreven met de hand. Soo schudde het hoofd en legde deze brief
eveneens opzij. Hij wilde eerst ook de derde envelop openmaken,
zodat hij de drie brieven straks ongestoord in één ruk kon lezen, in
chronologische volgorde.

Pas op het... zag hij... maakte... voorsch... naan in de se... riet was e... werken... die probeite h... zijn deed. Er... iets anders veroorzaakt konden zijn dan door bloed.

dat maar nauwelijks

geschrift van iemand

alsof elke beweging hem

veroorzaakt konden zijn dan door bloed.

Beste Soo,

ik moest weg uit België... dan één reden, maar vooral

misschien raar, maar het is er te klein voor mij. Te benepen. Te wei-

nig zuurstof.

Ik zit nu in de haven van Rotterdam. Ik wil hier aanmonsteren.

De lange vaart. Het Midden-Oosten en verder.

Ik wil de internationale trafiek van binnenuit leren kennen. Vol-

gens mij is dat de toekomst. Alles wordt hoe langer hoe groter.

Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Zevende en laatste brief aan Soo

De maandag daarna vond Soo in Gent op de vloer van de gang drie brieven. Hij was erdoor verrast. Hij had helemaal niets verwacht.

Na zijn vorige, vergeefse bezoek aan zijn eigen kamer, nu meer dan drie weken geleden, had hij gedacht dat Tony hem vergeten was, en dat hij geen enkele brief meer zou schrijven.

Soo was in die drie weken dan ook niet meer naar Gent gekomen. Hij rechtvaardigde dat door zich het tijdverlies voor ogen te houden waarmee zijn vorige bezoeken waren gepaard gegaan, en door zichzelf te herinneren aan de achterstand die hem dat telkens op zijn studeerschema had gekost.

Maar tegelijk, zonder dat hij dit echter wilde toegeven aan zichzelf, wilde hij door thuis te blijven de pijn ontlopen die hij vreesde. De pijn van de teleurstelling dat Tony niets van zich

Hij stormde de trap

dat je nog voor g

Ze weten dat je met een bestelwagen rondrijdt, al weten ze welke, noch wat zijn nummerplaat is.

Maar ze zijn bij mij komen dreigen, voor de tweede keer al. Ik moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt, dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je aan krijgt.

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

Ik weet het, het zal niet gemakkelijk zijn om de brokken te lijmen. Maar je zal zien, na een paar dagen, als de zachte diplomatie van je moeder begint in te werken op je vader, is alles weer als tevoren. Met een beetje geluk kun je zelfs nog de tweede zitting halen. Wie weet?

Soo opende de brieven, keurig volgens datum.

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en opende de tweede envelop.

Hieruit kwam een brief van wel vijftien bladzijden, dicht beschreven met de hand. Soo schudde het hoofd en legde deze brief eveneens opzij. Hij wilde eerst ook de derde envelop openmaken, zodat hij de drie brieven straks ongestoord in één ruk kon lezen, in de juiste chronologische volgorde.

Pas op het moment dat hij de derde envelop open-scheuren, zag hij dat

Bezorgd-zelf te hele-

elijks mand hem door

Maar vooral

Het klinkt

van R

eren.

De lange vaarf. Het Midden-Oosten en

Ik wil de internationale trafiek van binnenuit leren kennen. Volgens mij is dat de toekomst. Alles wordt hoe langer hoe groter. Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Zevende en laatste brief aan Soo

De maandag daarna vond Soo in Gent op de vloer van de gang drie brieven. Hij was erdoor verrast. Hij had helemaal niets verwacht.

...geefde bezoek aan zijn eigen kamer, nu meer
...d hij gedacht dat Tony hem vergeten

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

Ik weet het, het zal niet gemakkelijk zijn om de brokken te lijmen. Maar je zal zien, na een paar dagen, als de zachte diplomatie van je moeder begint in te werken op je vader, is alles weer als tevoren. Met een beetje geluk kun je zelfs nog de tweede zittijd halen. Wie weet?

Soo opende de brieven, keurig volgens datum.

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en opende de tweede envelop.

...brief van wel... be-

Hij st

kon l

niet

H

ma

hi

zi

moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt, dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je aan krijgt.

gens mij is dat de toekomst. Alles wordt hoe langer hoe groter. Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Zevende en laatste brief aan Soo

De maandag daarna vond Soo in Gent op de vloer van de gang drie brieven. Hij was erdoor verrast. Hij had helemaal niets verwacht.

Na zijn vorige, vergeefse bezoek aan zijn eigen kamer, nu meer dan drie weken geleden, had hij gedacht dat Tony hem vergeten was, en dat hij geen enkele brief meer zou schrijven.

Soo was in die drie weken dan ook niet meer naar Gent gekomen. Hij rechtvaardigde dat door zich het tijdverlies voor ogen te houden waarmee zijn vorige bezoeken waren gepaard gegaan, en door zichzelf te herinneren aan de achterstand die hem dat telkens op zijn studeerschema had gekost.

Maar tegelijk, zonder dat hij rechter wilde toegeven aan zichzelf, wilde hij door thuis te zijn de pijn ontlopen van de vreesde. De pijn van de teleurstelling, als oppie, dat Tony niets van zich had

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

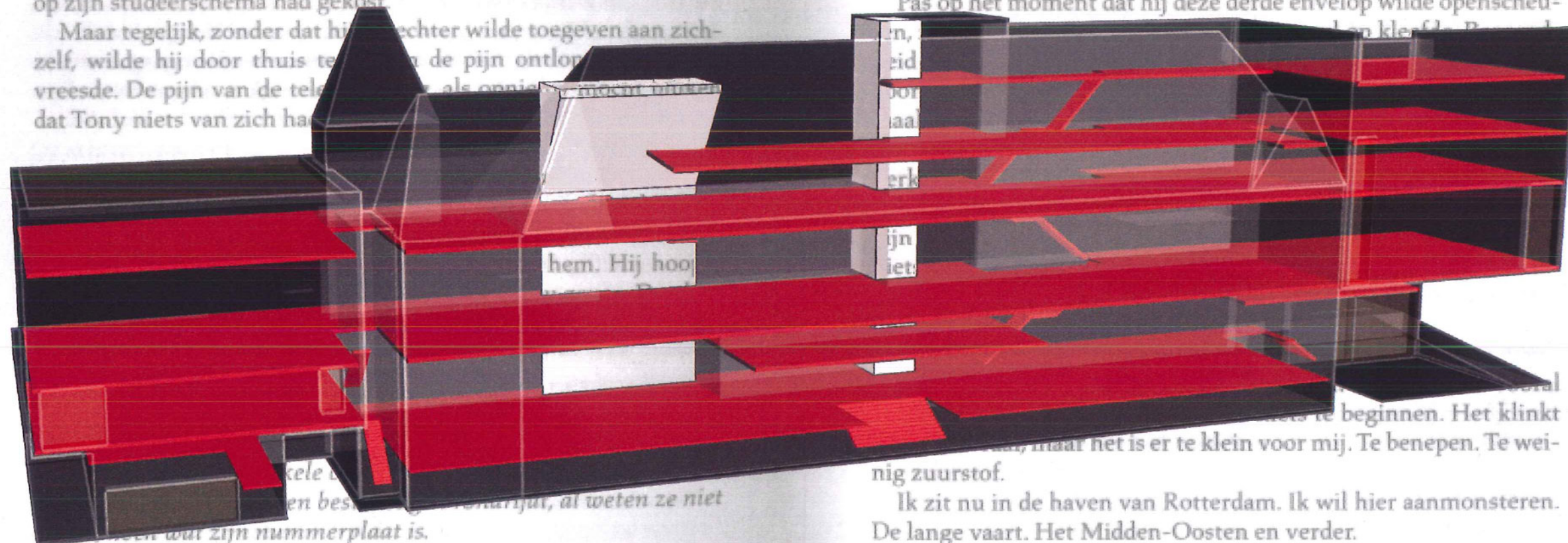
Ik weet het, het zal niet gemakkelijk zijn om de brokken te lijmen. Maar je zal zien, na een paar dagen, als de zachte diplomatie van je moeder begint in te werken op je vader, is alles weer als tevoren. Met een beetje geluk kun je zelfs nog de tweede zittijd halen. Wie weet?

Soo opende de brieven, keurig volgens datum.

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en opende de tweede envelop.

Hieruit kwam een brief van wel vijftien bladzijden, dicht beschreven met de hand. Soo schudde het hoofd en legde deze brief eveneens opzij. Hij wilde eerst ook de derde envelop openmaken, zodat hij de drie brieven straks ongestoord in één ruk kon lezen, in de juiste chronologische volgorde.

Pas op het moment dat hij deze derde envelop wilde openscheu-

Maar ze zijn bij mij komen dreigen, voor de tweede keer al. Ik moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt, dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je aan krijgt.

... te beginnen. Het klinkt ... maar het is er te klein voor mij. Te benepen. Te weinig zuurstof.

Ik zit nu in de haven van Rotterdam. Ik wil hier aanmonsteren. De lange vaart. Het Midden-Oosten en verder.

Ik wil de internationale trafiek van binnenuit leren kennen. Volgens mij is dat de toekomst. Alles wordt hoe langer hoe groter. Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Zevende en laatste brief aan Soo

De man op de deur van Soo in Gent op de vloer van de eerste verdieping was erdoor verrast. Hij had hem niet verwacht.

Na zijn eigen kamer, nu meer dan drie maanden geleden, had Tony hem vergeten was, en dat hij niet kon komen.

Soo was er niet gekomen. Hij reed naar de stad, te houden waar hij was, door zichzelf te helpen. Hij op zijn studeerschema.

Maar tegelijk, zonder dat hij dat wilde, wilde hij door thuis te zijn vreesde. De pijn van de teleurstelling dat Tony niets van zich had laten horen.

Hij stormde de trap op met de drie brieven. De deur kon hem niet snel genoeg opengaan. In zijn haast sloot hij niet eens achter zich. De sleutel bleef in het slot zitten.

Hij ging aan de tafel zitten, de brieven voor hem. Hij hoopte maar dat Tony hem deze keer een contactadres zou geven. Dan kon hij hem zelf ook een brief schrijven, om hem te waarschuwen voor zijn ouders.

'Ze zijn op het oorlogspad, Tony. Ze hebben naar al hun cliënten gebeld, en ze weten nu precies wat je plan is. Maar ze weten ook dat je nog voor geen enkele cliënt iets hebt verkocht.

Ze weten dat je met een bestelwagen rondrijdt, al weten ze niet welke, noch wat zijn nummerplaat is.

Maar ze zijn bij mij komen dreigen, voor de tweede keer al. Ik moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt, dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je aan krijgt.

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

Ik weet het, het zal niet gemakkelijk zijn om de brokken te lijmen. Maar je zal zien, na een paar dagen, als de zachte diplomatie van je moeder begint in te werken op je vader, is alles weer als tevoren. Met een beetje geluk kun je zelfs nog de tweede zitting halen. Wie weet?'

Soo opende de brieven, keurig volgens datum.

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en opende de tweede envelop.

Hieruit kwam een brief van wel vijftien bladzijden, dicht beschreven met de hand. Soo schudde het hoofd en legde deze brief eveneens opzij. Hij wilde eerst ook de derde envelop openmaken, zodat hij de drie brieven straks ongestoord in één ruk kon lezen, in de juiste chronologische volgorde.

Pas op het moment dat hij deze derde envelop wilde openscheuren, zag hij dat er een Nederlandse postzegel op kleefde. Bezorgd dacht hij dat er een bericht van hem meester. En toen hij de brief zelf te openen begon, werd hij zwaarmoed en opengeplooid, zank het hart hem heledat.

Hij zag een handschrift dat maar nauwelijks herkenbaar was het geschrift van iemand die niet elke beweging hem niet kon laten vegen, die door

ik mo... oral omdat ik ne... dinkt misschien raar, is... weinig zuurstof.

Ik zit nu in de haven van... onsteren. De lange vaart. Het Midden-O...

Ik wil de internationale trafiek van... kennen. Volgens mij is dat de toekomst. Alles wordt... er hoe groter. Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Zevende en laatste brief aan Soo

De maandag daarna vond Soo in Gent op de vloer van de gang drie brieven. Hij was erdoor verrast. Hij had helemaal niet verwacht

Na zijn kamer, nu meer dan drie vanden was, en dat

Soo was te herinneren op zijn studeerschema had gekost.

Maar tegelijk, zonder dat hij dit echter wilde toegeven aan zichzelf, wilde hij door thuis te blijven de pijn ontlopen die hij zo vreesde. De pijn van de teleurstelling, als opnieuw mocht blijken dat Tony niets van zich had laten horen.

Hij stormde de trap op met de d van zijn kamer kon hem niet snel genen sloot hij haar niet eens achter zijn

Hij voor hem. Hij hoopte m adres zou geven. Dan kon hi n, om hem te waarschuwen voor zijn

'Ze zijn logspad, Tony. Ze hebben nooit al hun cliënten gebeld. Ze weten nu precies wat je plan is. Maar ze weten ook dat je nog voor geen enkele cliënt iets hebt verkocht.

Ze weten dat je met een bestelwagen rondrijdt, al weten ze niet welke, noch wat zijn nummerplaat is.

Maar ze zijn bij mij komen vreigen, voor de tweede keer al. Ik moest je vertellen dat als je binnen een week niet naar huis komt, dat ze je dan opgeven als vermist, en dat je dan de politie achter je aan krijgt.

Zover zullen ze het wel niet drijven, Tony, maar toch... Is het niet beter dat je misschien inderdaad naar huis komt?

Ik weet het, dat zal niet... men. Maar je... als... tijd

De eerste brief was drie kantjes lang, en getypt, met een oude tikmachine leek het wel. Vreemd, dacht Soo, waarom gebruikte hij de tekstverwerker niet? Hij legde de brief ongelezen opzij en opende de tweede envelop.

Hieruit kwam een brief van wel vijftien bladzijden, dicht beschreven met de hand. Soo schudde het hoofd en legde deze brief even opzij om te lezen, in

P...nscheuren, heid...er zelf te voors...net hart hem helemaal in

Het was de brief, in een handschrift dat maar nauwelijks herkenbaar was als dat van Tony. Het was het geschrift van iemand die moeite had om zijn hand te bewegen, alsof elke beweging hem pijn deed. En op het papier zaten enkele vlekken en vegen, die door niets anders veroorzaakt konden zijn dan door bloed.

'Beste Soo,

ik moest w...oor al klinkt wei-

De lange vaart. Het Midden-Oosten en verder.

Ik wil de internationale trafiek van binnenuit leren kennen. Volgens mij is dat de toekomst. Alles wordt hoe langer hoe groter. Binnen twintig jaar wordt er van België of van Denemarken mis-

Het trieste levensverhaal van Andreeke Met De Harley Davidson

'Weet ge wiens schuld het is? De banken. Het zijn de banken die alles naar de kloten helpen. Ze zitten daar maar met hun gat op dat geld. In plaats van er iets mee te doen. Maar nee, het zijn wij, mensen zoals gij en ik, die moeten ploeteren en zweten. En wie gaat er met de profijten lopen? Zonder een poot uit te steken?

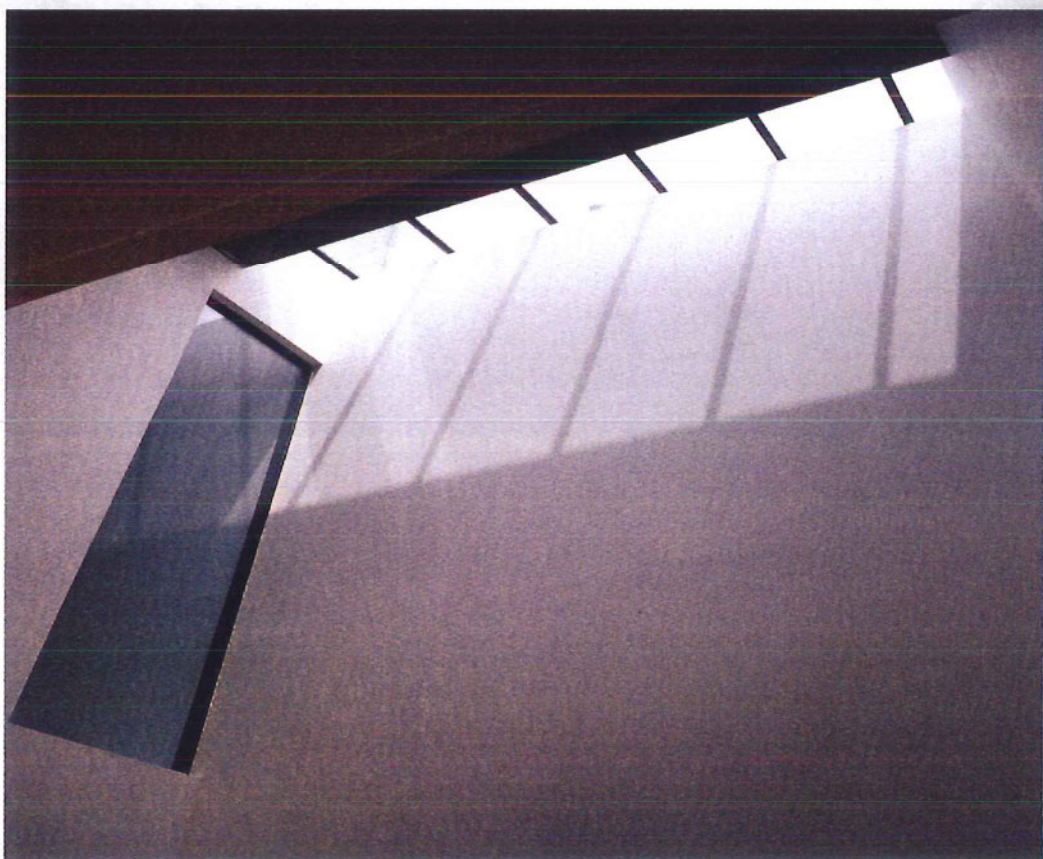
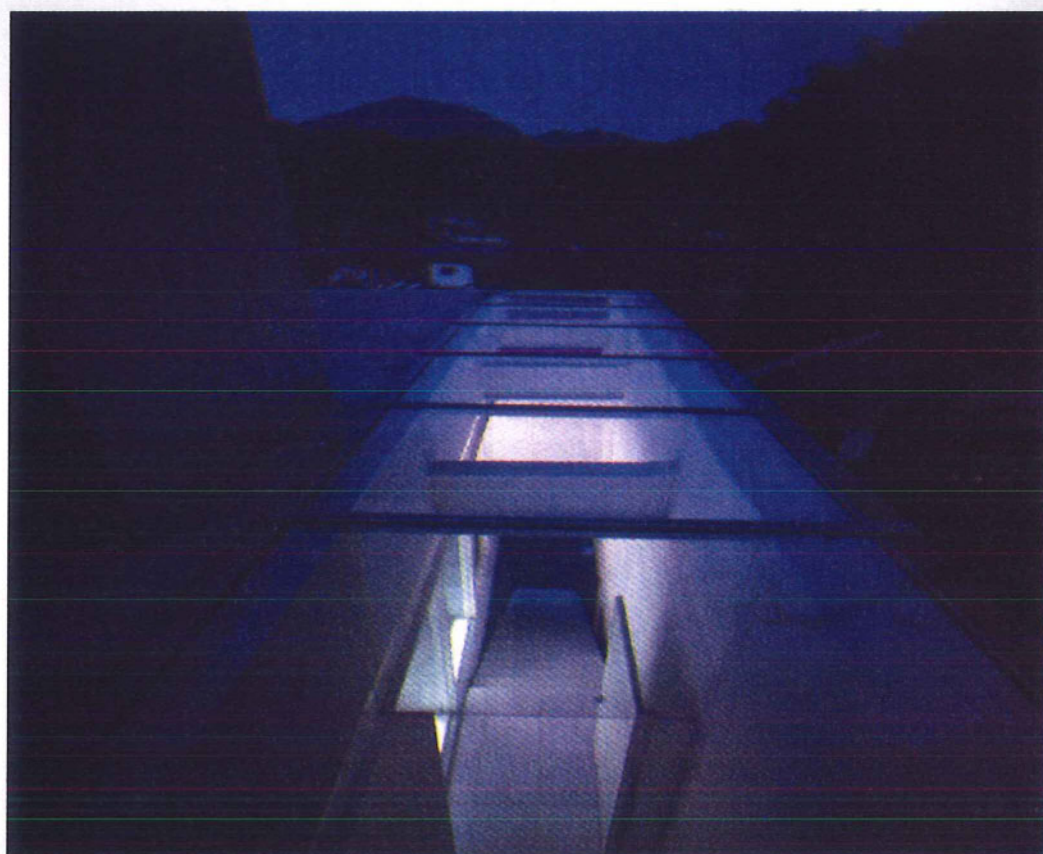
Mijn vader hebben ze zo kapot gekregen. Pas op, dat was een schoon ding. Dat is nog het enige waar de banken goed voor zijn geweest, dat ze die zak zo vroeg zijn kaars hebben doen uitblazen. Een hartinfarct. Ik ga om sigaretten, zegt hij, hij staat op en valt steil achterover. Er is bij ons thuis geen traan om gelaten. Meer slaag dan eten, wat zouden we hem missen? We moesten ons inhouden, mijn broers en ik, of we gingen gaan dansen op zijn graf.

Deurwaarders dat er bij ons over de vloer kwamen. Toen hij nog leefde, bedoel ik. Niet te tellen. Ik moest soms als manneke van zes jaar aan de deur gaan zeggen dat hij niet thuis was, en dan lag hij boven plat op zijn buik onder het venster, opdat ze hem niet zouden zien rondlopen. Bij die deurwaarders, daar zaten smeerlappen bij. Die bleven voor de deur een paar uur in hun auto zitten, goed wetende dat mijn vader wel thuis was. Dan lag hij onder dat venster te vloeken dat horen en zien verging, en ik moest om het kwartier gaan kijken of die wagen er nog stond.

Toen hij zijn kop had neergelegd, werd het nog erger. Hij had overal schulden gemaakt, zonder dat we het wisten. Leningen aangegaan om zijn interesten te betalen. Putten gemaakt om putten te vullen. Een ramp.

Ons moeder moest laten gebeuren dat de helft van haar huishouden verkocht werd. Openbaar. Op de markt. Al onze geburen daarnaar toe. Ze kon dat niet verkroppen, ons moeder. Ze ging ook naar de markt, en als er iemand dierf bieden, begon ze die uit te schelden voor rotte vis. Op den duur dierf niemand daar nog op iets bieden. In zoverre dat de veilingmeester tegen haar begon te roe-

Het afscheid

De dinsdag daarvoor stond een tiental kilometers buiten Tessenderlo een oude, met kogels doorzeefde Ford Transit in een smalle bosweg die een eind verderop uitliep op de oever van het Albertkanaal. Het had opgehouden met regenen, al hingen de wolken nog altijd laag. De avond viel.

André lag in het gras naast de Transit, en hoestte kreunend bloed op. Tony ondersteunde hem.

'Laat mij je toch naar een ziekenhuis brengen,' smeekte Tony. Hij dwong zich om André aan te kijken, hoeveel moeite het hem ook kostte. Hij weigerde te aanvaarden wat hij zag. Zijn keel deed pijn.

André knikte van nee. 'Het is te laat,' zei hij zacht. Hij hoestte opnieuw. 'En dan vliegt gij in het gevang. Waar is dat goed voor.'

'Maar anders ga je dood,' zei Tony slikkend. Hij probeerde de kleffe geur van bloed en uitwerpselen te negeren die André omgaf. Hij hoorde het zoemen van een insect en de motor van een schip dat over het kanaal voorbijvoer.

'Dat gebeurt toch,' zei André, zwaar hijgend. Hij kneep in Tony's hand. 'Zo erg is dat niet. Het moet eens gebeuren. De normale gang van zaken.' Hij hoestte weer en kromp ineen. 'Het is alleen de pijn,' zei hij. 'Ik begrijp niet waarom het zoveel pijn moet doen.'

Dit was het laatste wat hij zei. Een kwartier later was hij dood.

Tony sloot hem de ogen en hees hem de laadruimte in. Hij legde hem op de restanten van de rekken, de folders en de slaapzak.

Zelf ontdeed hij zich van zijn geruite pak, dat onder de bloedvlekken zat, en zocht tussen de rommel naar een jeans, een shirt en zijn jasje. Een tweede shirt verscheurde hij, en met de repen katoen verbond hij zijn hand. Toen zocht hij in het leren jack van André naar diens tabakszak, en nam er de aansteker uit.

Vervolgens reed hij de Transit tot aan de rand van het Albertka-

Het huwelijk

Meer dan dertig kilometer achter elkaar reed Tony plankgas. Hij wilde zo snel mogelijk de polders verlaten. De motor van de Transit loeide. Wind sloeg naar binnen door de openstaande raampjes. Menigmaal keek Tony in de achteruitkijkspiegel, bang dat iemand hem zou volgen. Hij week ook een aantal keren af van de meest voor de hand liggende route, als om eventuele belagers op een dwaalspoor te brengen.

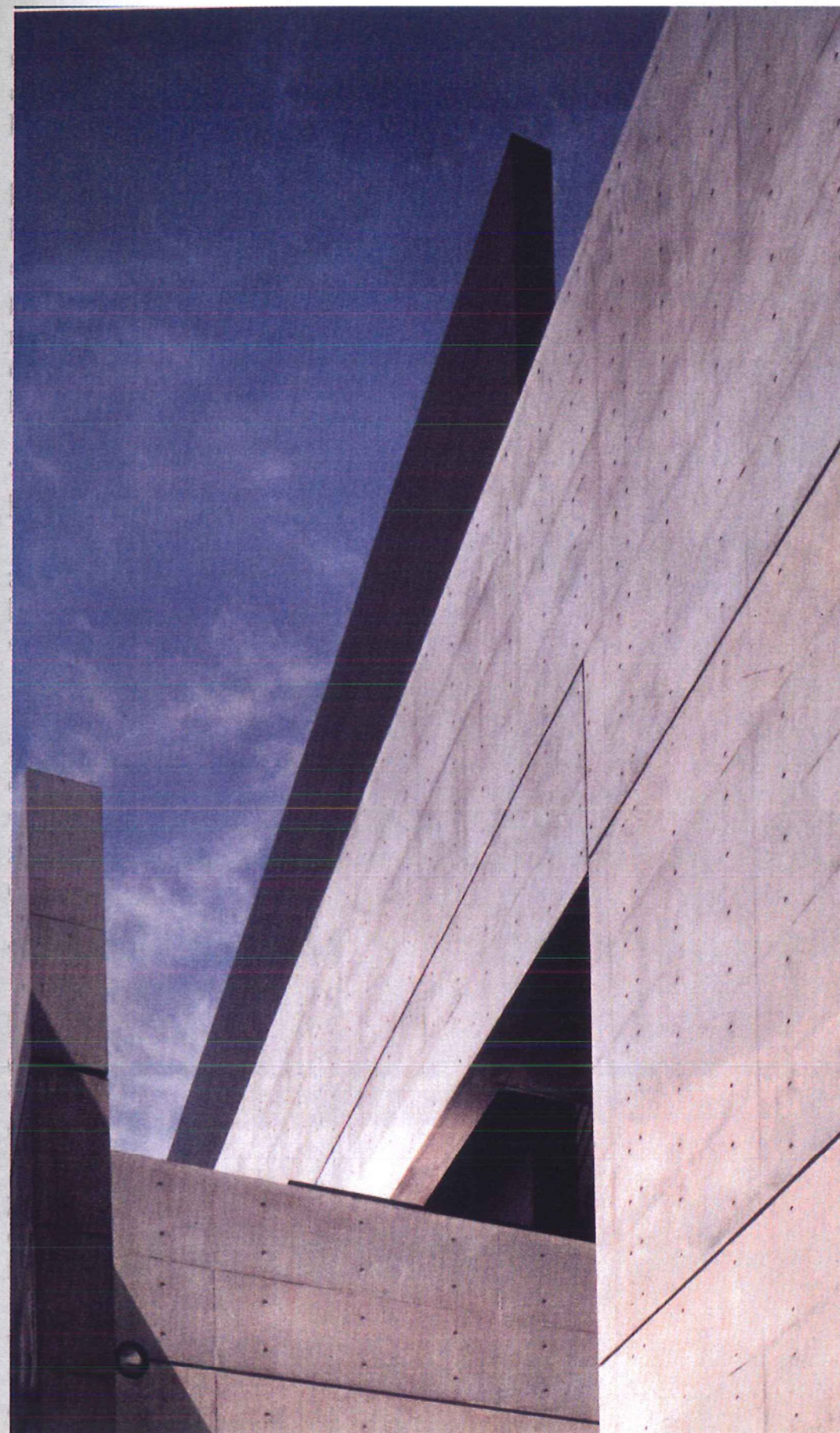
Naarmate echter de teller in het dashboard de kilometers wegmaalde, kwam Tony tot bedaren. Op het laatst zat hij zich achter het stuur zelfs te verkneukelen om zijn exploten in Feestzalen Memlinc. Hij zette de radiocassetterecorder aan. Er speelde muziek die Tony niet herkende. Een cassette van een vriend van Luc Verbiest was in de recorder blijven zitten. Op de stoel naast Tony lagen nog een twintigtal andere cassettes, en de walkman van Luc en Natasja. In de haast van het vertrek had Tony er niet aan gedacht die achter te laten.

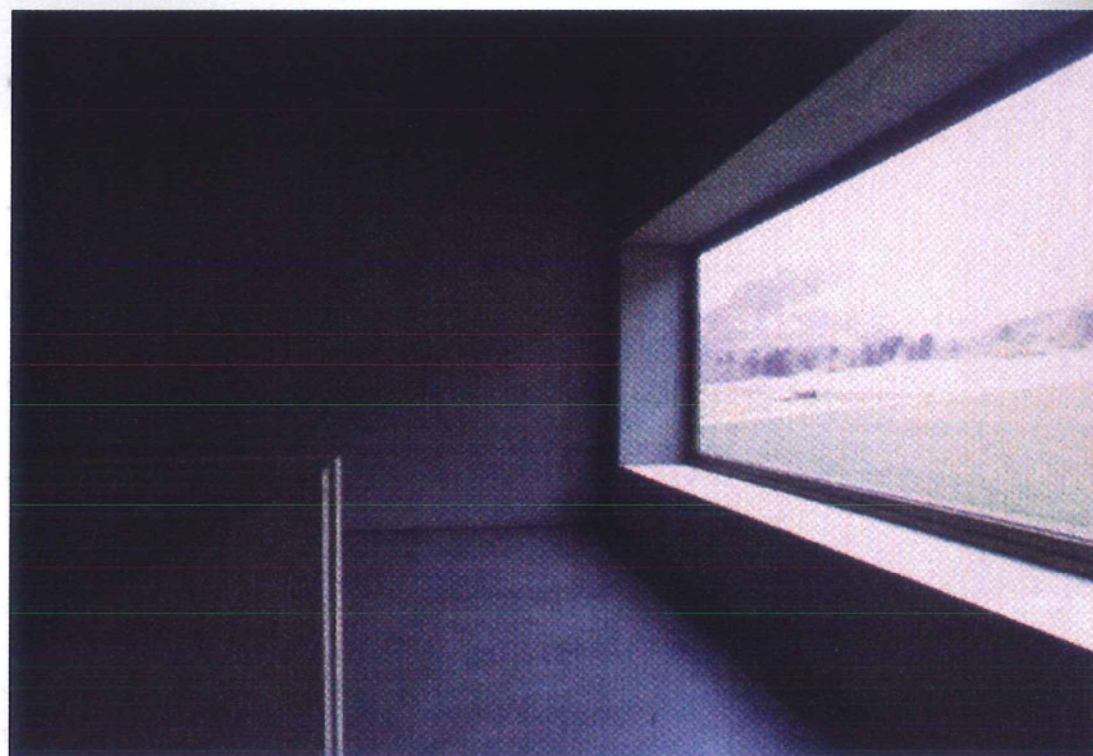
De geluidsboxen lagen los op de vloer en verschoven bij elke bocht. Een ervan had de strijd niet overleefd. Hij gaf geen kik. Geeft niks, dacht Tony, een draadje los of zo, dat repareer ik morgen of overmorgen wel. Het vermocht zijn goede humeur niet te bederven.

Integendeel, hij zag de koppen al voor zich van Antoine Verbiest en diens vrouw, wanneer ze zouden merken dat hun drive-in discobar er voor de tweede keer vandoor gemuisd was. En dan die patron met zijn hangbuik, en met zijn geëmmmer over leurkaarten! Daar had Tony zich mooi uitgeluld. Bovendien had hij nog drieduizend frank verdiend ook. Hij schoot in de lach en hield wel een minuut lang zegevierend de claxon ingedrukt.

Zo reed de Transit eenzaam toeterend een zachtglooiend landschap binnen. De maan hing er boven als een witte gong.

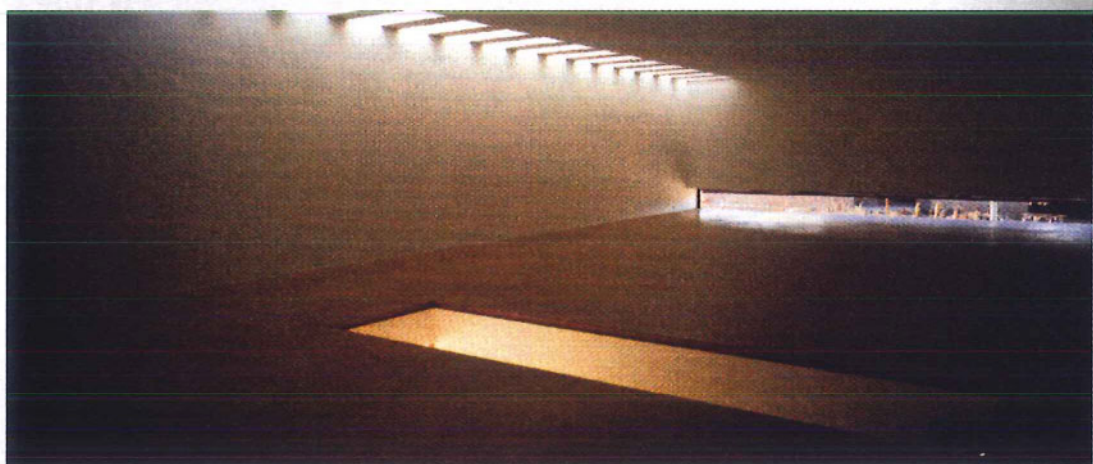
Hier en daar stond een villa of een grote boerderij. Landerijen

1401. Eigen zijn, ongeacht het tijdstip van verkrijging:

1. de klederen en voorwerpen voor het persoonlijk gebruik;
2. het literaire, artistieke of industriële eigendomsrecht;
3. het recht op herstel van persoonlijke, lichamelijke of morele schade;
4. het recht op pensioen, lijfrente of soortgelijke uitkering, dat een der echtgenoten alleen bezit;
5. de lidmaatschapsrechten verbonden aan gemeenschappelijke aandelen in vennootschappen waarin alle aandelen op naam zijn, indien die toebedeeld zijn aan, of ingeschreven zijn op naam van één echtgenoot alleen.

Tweede brief aan Soo

Beste Soo,

ik ben op een regelrechte goudmijn gestoten! De eerste twee dagen was het nog tasten en zoeken, maar daarna? Van een leien dakje.

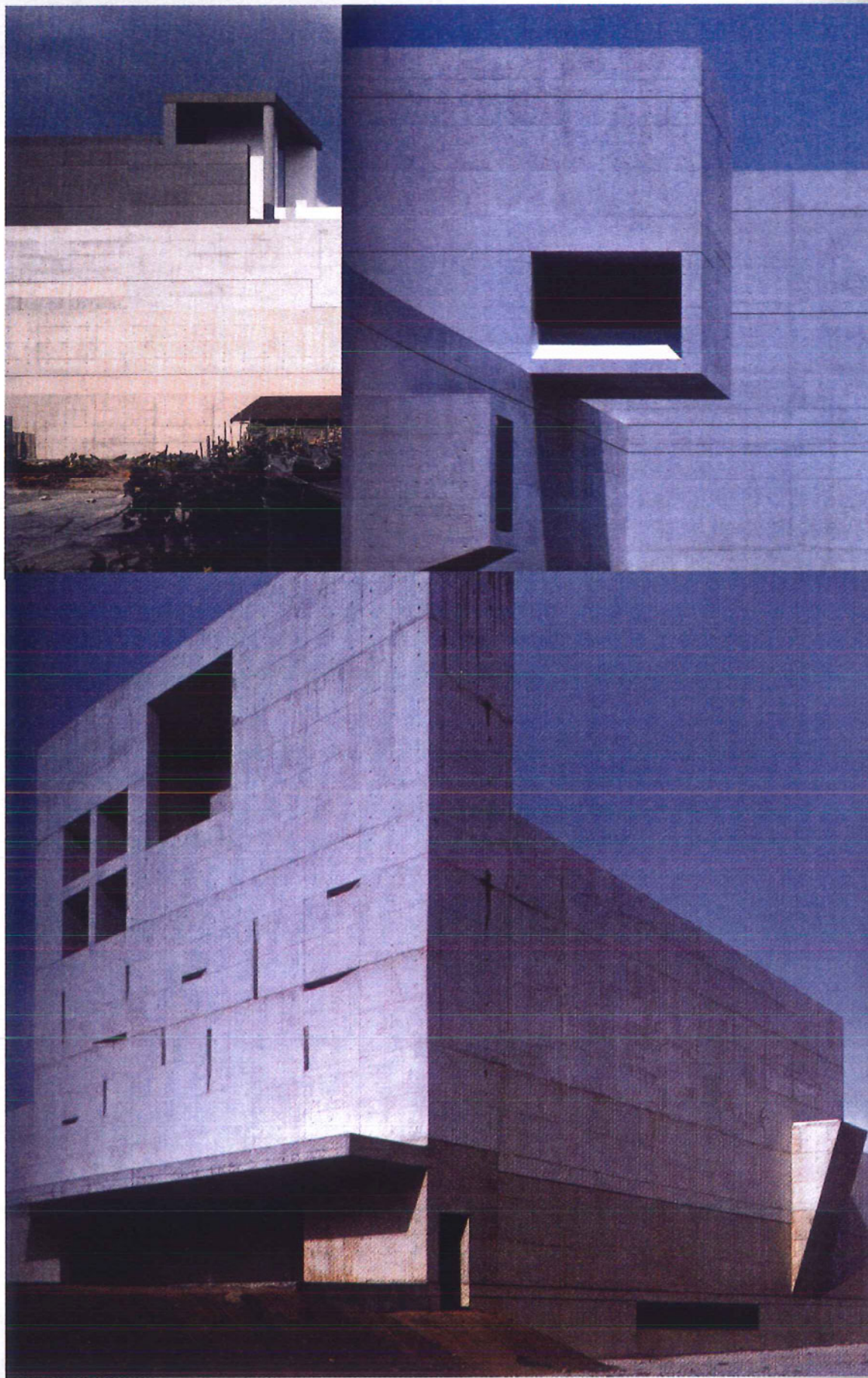
Drie encyclopedieën heb ik verpatst, een monsterbestelling wasmiddelen afgedwongen, het inrichten versierd van een coffeeshop, alles erop en eraan, en, *last but not least*, ik heb een stereotoeren aan de man gebracht, zo hoog als de basiliek van Koekelberg, en sterk genoeg om én een balzaal plat te leggen én honderd kilometer verderop de Schaal van Richter uit elkaar te doen spatten. Niet mis toch, voor een eerste week?

Het is echter vooral een leerzame week geweest. Want hoe goed het ook ging, het kan nog beter. Om te beginnen, ik moet mij alleen op de grote dingen toeleggen. De peanuts laten vallen. De stofzuigers, de eiwitkloppers, de deurmatjes... Niet dat ik wil opscheppen, maar daar ben ik te goed voor. Beter één vet contract per dag, dan honderd kleine, die alles bij elkaar nog minder opbrengen dan dat ene.

Precies daar was ik van de week onvoldoende op voorbereid. Dat heb ik snel ingezien. Het mankeerde mij aan stijl. Hoe vetter het contract dat je wil afsluiten, hoe groter de flair waarmee je te werk moet gaan. Je moet zekerheid uitstralen, schwing hebben. Je moet je toekomstige klant durven uitnodigen op een lunch, zomaar, terloops, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. En hem dan naar het duurste restaurant van de streek brengen, en daar de kelner aanspreken alsof je hem al jaren kent. Daarna je klant adviseren bij het kiezen van het hoofdgerecht, en hem zonder meer het duurste aanbevelen.

Bij het eten nooit zelf beginnen te praten over zaken, maar wachten tot de klant het doet. Zo ben je psychologisch de sterkere. Je kan dat voordeel nog vergroten door aanvankelijk tegen te prut-

Hoe Tony geen twee ton kalk verkocht

"'t Is gelijk als met een koe die zuigt bij zichzelf," zei de oude veekweker. Hij zat wijdbeens op een houten stoel voor zich uit te praten. Zijn stem kraste als een vinger-nagel over een schoolbord, maar niemand in het Café du Commerce luisterde naar hem.

Hij had schilferige lippen, een haakneus, en staar in zijn linker-oog. Een sigarenstomp zat in zijn mondhoek vast als een wrat. Op de tafel naast hem stond een fles Wortegemse citroenjenever, naast een glaasje op een voet. Dwars over het tafelblad lag zijn beesten-stok.

Hij droeg een pet en rubberen laarzen, een braine fluwelen broek, versleten glimmend bij de knieën, en een geruit hemd, met daarboven een groezelige stofjas waarvan een zak half was afge-scheurd. Hij had een grijze stoppelbaard en ingevallen wangen. In zijn vel zaten nog meer barsten dan in de opgedroogde modder op zijn laarzen.

"Als een koe zuigt bij zichzelf," kraste hij, "steek je door haar neus een ring met pinnen erop. Zo prikt ze elke keer in haar eigen uier. Dan leert ze het wel af, zuigen bij zichzelf. Alhoewel. Mijn vader heeft zo eens een koe gehad, die heeft haar uier kapotgestoken. En niet willen eten, niets. Alleen haar eigen melk wilde ze. Ze verma-gerde zienderogen. Vel over been. En ze werd dol. Ze stond met haar kop tegen de muur te bonken, haar horens braken af. Mijn vader kreeg een stamp van haar achterpoot. Hij hinkte om zijn mes en sneed haar de keel over."

Hij hield zijn hoofd achterover en liet zijn goede oog over het café gaan. Het was zeven uur in de morgen. Hij dronk zijn glaasje citroenjenever leeg en schonk zich een nieuw in.

Het Café du Commerce zat stampvol veekwekers en beestenkoop-mannen. Als er een kweker de deur opende, werd hij vanaf de toog en de tafeltjes luid begroet door collega's en koopmannen. Dien-

Antwerpen

'Wee de snelweg! Dat oord van doodslagen vernieling, waarover dag en nacht, zoals soldaten in een charge, ontelbare levens naar hun einde razen.

Moeder van de schedelbreuk, de rolstoel en het coma. Bron van mist, van kettingbotsing en verkoelde lijken. Elke wagen is een bom op wielen, elke bus een massagraf.

Huur een auto, als je durft, en ga met eigen ogen kijken. Zie de sieraden van onze autostraden. Zie de vangrail, ingedeukt of weggevalst, geen kilometer bleef er ongeschonden. Zie langs de kant de repen rubber, getuigen van de klapband. Zie de scherpe korrels van het glas en weet: hier vielen de gewonden.

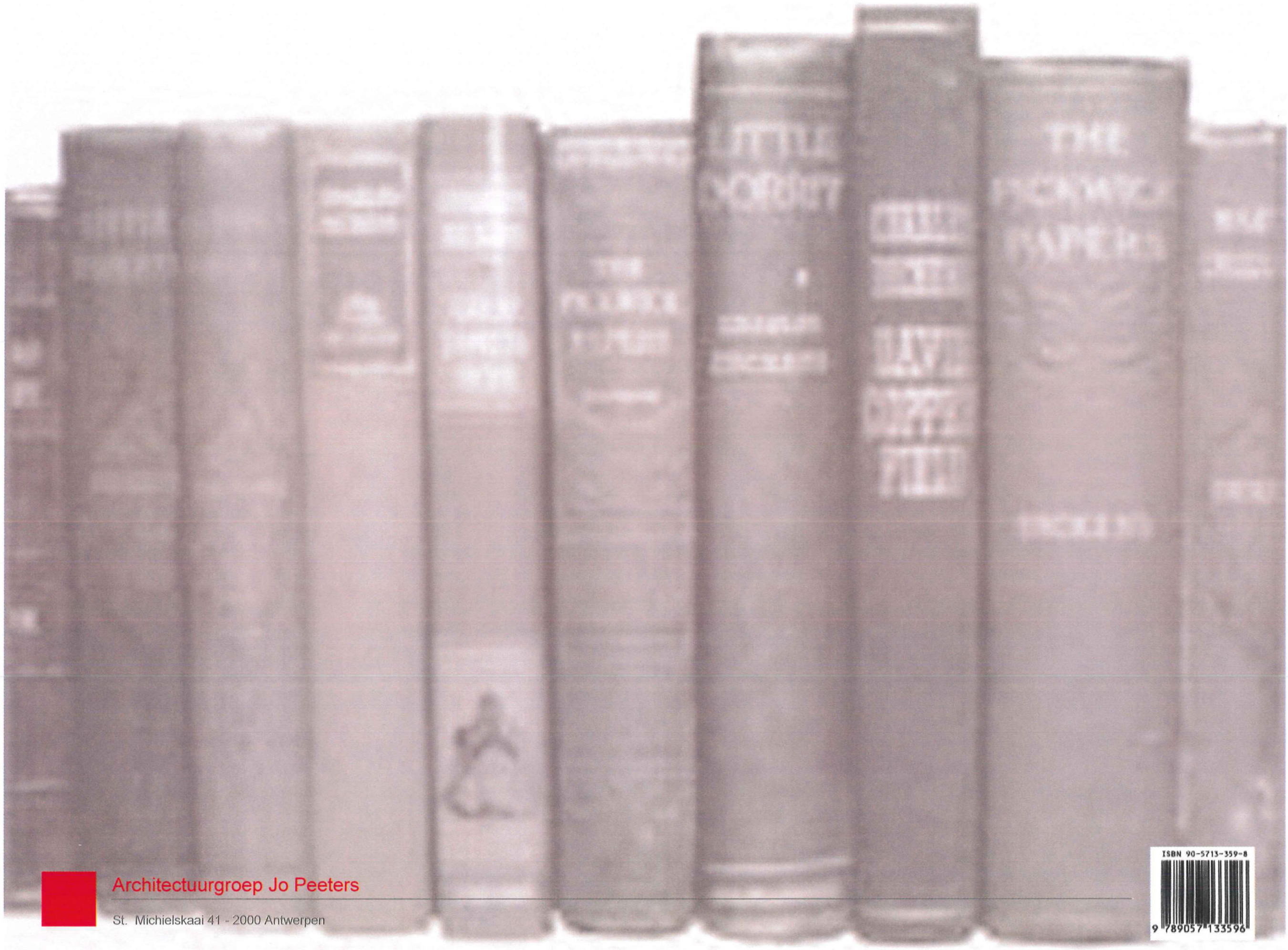
Tel de platgereden padden, tel de egels, tel de mollen, als ze te tellen zijn en als je ze herkennen kunt. Tel de katten, tel de honden, die nimmer worden weergevonden. Die tot pulp gereden naamloos verdwijnen in de regen of verstoffen in de zon. De kraaien moet je tellen, die vuil en achterbaks over de vluchtstrook waken als wolven met vleugels, wachtend op aas, en zwelgend in weggegoorpen etensresten, kapotte flessen, condooms, oude matrassen en papier.

En zie in deze regen van dit alles het symbool. Zie op het natte wegdek de langgerekte pauwenstaart van olievlekken, dat paarlemoer der motoren, die vochtgeworden oesterwand van ons vervoer.

Kijk ernaar, en weet dat van deze vloeibare regenboog het gif groter dan de schoonheid is.'

Tony reed over de snelweg naar Antwerpen. Het was elf uur in de voormiddag en het regende pijpenstelen. Alle auto's reden met hun lichten aan.

Er was spoorvorming, op elk rijvak lag een dubbel ondiep kanaaltje vol water, zo breed als een band, en met een wagenbreedte tussenafstand. Het was alsof de snelweg drie paar ondergelopen tramsporen had, waar per vergissing auto's over reden.

Architectuurgroep Jo Peeters

St. Michielskaai 41 - 2000 Antwerpen

